

บทนำ

ก็แค่ช่วยนิดหน่อย

บนชั้นแปดของอาคารสำนักงานใจกลางกรุงเทพฯ อันเป็นที่ตั้งของบริษัทเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในวงการโปรดักชันเฮาส์อย่าง ทูยูเอนเตอร์เทนเมนต์ (TwoYou Entertainment) ซึ่งดำเนินกิจการมาจนเข้าสู่ปีที่สามแล้ว ทว่าเจ้าของที่เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีมาได้ไม่นาน กลับคร่ำหวอดอยู่ในวงการนี้มานานหลายปีจนเรียกได้ว่า ช่องทูยู (TwoYou) ที่ผลิตรายการ *Together* และ *ไปกับ You* ในเว็บไซต์แลกเปลี่ยนวิดีโอชื่อดังซึ่งนำเสนอตั้งแต่เรื่องกินยันเรื่องเที่ยว เพิ่งฉลองความสำเร็จด้วยยอดคนกดติดตามครบห้าล้านไปหมาด ๆ เมื่อสัปดาห์ก่อน

จากจุดกำเนิดที่ว่าทำให้เพื่อนสนิทสองคนที่ก่อตั้งช่องทูยูมาด้วยกันอย่างสารินและภรณ์ยุหันมาจับมือทำธุรกิจเล็ก ๆ หลังเรียนจบ นั่นก็คือการต่อยอดขยายตัวจากการผลิตรายการของตนเอง มารับผลิตโฆษณาและสื่อต่าง ๆ โดยได้รุ่นพี่คนสนิทซึ่งเป็นมืออาชีพ

ทางด้านนี้โดยตรงมาร่วมงาน และเป็นกำลังสำคัญให้บริษัทรอดหน้า
เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม งานส่วนใหญ่ของบริษัทยังเน้นผลิตรายการ
ผ่านช่องทางยูทูบเป็นหลัก ซึ่งในปัจจุบันได้แตกแขนงทั้งรายการและพิธีกร
นอกเหนือจากพวกเขาสองคนอีกด้วย จึงไม่แปลกที่เวลานี้ภายใน
สำนักงานจะเต็มไปด้วยความวุ่นวาย เสียงพูดคุ้ยดั่งแข่งแซ่ราวกับ
อยู่ในตลาดสดที่พ่อค้าแม่ขายต่างตะโกนบอกสรรพคุณของสินค้า
แข่งกันอย่างไม่ยอมแพ้

ผิดกับเจ้าของส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรที่ยืนนิ่งไม่ไหว
ติงอยู่ในแผนกครีเอทีฟ โดยเพิ่งสายตาไปยังหน้าจอบคอมพิวเตอร์
ร่วมห้านาทีแล้ว แต่เพราะกระแสความตึงเครียดที่แผ่ผ่านดวงตา
กลมโตออกมาอย่างเด่นชัด จึงไม่มีใครกล้าเอ่ยปากทำลายความ
เงียบนี้ลง หวังเพียงแต่ว่าอย่าได้มีคลื่นพายุลูกใหญ่ก่อตัวขึ้นมาและ
ถาโถมพวกเขาหลังจากนี้เลย

“ตอนนี้สองอยากเอาหัวโขกกำแพงมากกก” เสียงใส่ส่งเสียง
ลากยาวพลางทำสีหน้าเหยื่อยหน่าย ส่งผลให้คนทั้งแผนกที่จับตา
มองอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง ก่อนจะรีบพากันก้มหน้างุดหลบสายตา
หันส่วนคนสำคัญของบริษัทซึ่งก็คือเจ้านายพวกเขาที่พ่วงตำแหน่ง
AE หรือชื่อเต็ม ๆ ว่า Account Executive ที่ทำหน้าที่ติดต่อประสาน
งานกับลูกค้ากันเป็นการใหญ่

“พี่สองจะเอาหัวตัวเองไปโขกกำแพงเนี่ยนะ” จักรภัทรรุ่นน้อง
ที่เขาเพิ่งรับเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงสองเดือนมองมาด้วยสีหน้า
หวาดหวั่น เพราะงานที่เจ้านายกำลังพิจารณาอยู่ในตอนนี้เป็นงาน
ในส่วนที่เขากับรุ่นพี่ในแผนกอีกคนรับผิดชอบ

“ใครว่าหัวพี หัวแกกับพีโก้ต่างหาก!”

“อย่าเหวี่ยงเยอะ เดี่ยวหน้ามิดขึ้นมาแล้วจะยุ่ง ช่วงนี้ยังไม่ค่อยได้นอนไม่ใช่หรือไง” คนจะโดนเอาหัวโขกกำแพงอีกคนอย่าง กิรศักดิ์ผู้ทำหน้าที่ออกแบบภาพรวมของโฆษณาเดินเข้ามาบีบนิ้วไหล่เจ้านายอย่างเอาใจ

“สองเคอร์พกรทำงานของพีโก้มาตลอด แต่งานนี้เห็นที่สองต้องขออนุญาตค่านะพี” สารินเอ่ยอย่างใจเย็น แม้ว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะไม่ใช่ครั้งแรก แต่เขาก็ไม่คิดจะคุ่นชินกับมันอยู่ดี “คือวันบริฟงาน พีโก้ก็เข้าไปคุยกับลูกค้าพร้อมสอง ซึ่งเขาเน้นไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่า เขาอยากได้แนวสดใส สบาย ๆ เหมาะกับกระเป๋าของทางแบรนด์ที่เน้นสีสันฉูดฉาด แต่ภาพรวมที่พีโก้คิดออกมามันดูเป็นทางการเกินไป”

“พีวามันก็แหวกดี ถือว่าเจาะกลุ่มตลาดใหม่”

“เป็นฝ่ายการตลาดของบริษัทเขาเหรอกถึงได้ไปคิดแทนนะ” สารินเอ่ยค้าน

“เอาน่า ลองเอาไปเสนอดูก่อนสิ ลูกค้าอาจจะชอบก็ได้”

“แต่ถ้าไม่ชอบก็คือสองโดนตำเละทะเลาะแน่ ๆ ว่าเอาอะไรไปเสนอเขา ทั้ง ๆ ที่บริฟงานกันไปแล้ว”

“ของแบบนี้ไม่ลองไม่รู้นะ”

“ไม่ต้องลองก็รู้ครับ” สารินบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ ก่อนจะกวาดตามองไปทั่วห้องที่มีพนักงานแผนกครีเอทีฟหลายชีวิตนั่งอยู่ “ถ้ายังเอาตามนี้แล้วเสนอลูกค้าไม่ผ่าน ที่นั่นเดี๋ยงฉลองวันเกิดพีโก้กันไว้ก็เป็นอันล้มเลิกนะ”

ดวงตากลมโตหรือมอคล้ายกำลังประเมินปฏิกิริยาของทุกคนในห้องหลังจากพูดข้อเสนอลงอย่างเด็ดขาดออกไป ส่งผลให้เพื่อนร่วม

แผนกที่แม้จะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานชิ้นนี้พลอยนั่งไม่ติดไปด้วย เพราะเรื่องเลื่องลือลงใจว่าจะมีกันบ่อยๆ เสียเมื่อไร ดังนั้นหลายคนจึงเริ่มคะยั้นคะยอให้ผู้อาวุโสทั้งยังเป็นบุคคลสำคัญที่ช่วยบุกเบิกบริษัทยอมคล้อยตามข้อเสนอของสารินเพื่อปากท้องของบรรดาสมาชิกที่เหลือ

“เออๆ พี่จะรีบแก้ไขให้เสร็จภายในเย็นนี้เลย” ลั่นเสียงกึกก้องก็ตามมาด้วยเสียงโอดครวญคัดค้านของจักรภัทรที่ดังขึ้น

สารินมองไปยังนาฬิกาติดผนัง ก่อนจะพยักหน้ารับด้วยสีหน้าเนือยๆ

“วันนี้สองมีนัดกับลูกค้าช่วงบ่าย แต่ยังไงจะกลับมาที่ออฟฟิศอีกที หวังว่าคราวนี้คงไม่ต้องแก้อะไรแล้วนะครับ” ท้ายเสียงติดจะขอร้องอยู่ในที จนคนรับผิดชอบได้แต่พยักหน้ารับอย่างที่เขาที่ไม่รู้ว่าเป็นการพยักหน้าตอบรับแบบขอไปทีหรือเปล่า กระนั้นการทำงานร่วมกันมานาน แม้จะมีเรื่องให้ได้เถียงกันอยู่บ่อยๆ แต่สุดท้ายแล้วงานก็ออกมาตรงใจลูกค้าและตรงเวลาเสมอ ครั้งนี้ลึกๆ แล้วเขาเองก็นึกวางใจอยู่เหมือนกัน

สารินเดินออกจากห้องทำงานของแผนกครีเอทีฟ ขณะที่สายตาก็กลับมาจดจ่ออยู่บนหน้าจอแท็บเล็ตในมืออีกครั้ง หลังจากเมื่อหลายนาทีก่อนถูกลากให้ไปดูงานแล้วมีเรื่องถกเถียงกันยาวเหยียดจนหน้าจอดับลงตามที่ตั้งค่าเอาไว้

ตั้งแต่ล่วงเข้าสู่ครึ่งปีหลังอย่างเต็มตัวบริษัทก็ได้รับงานอย่างไม่ขาดมือมาโดยตลอด จนทำให้รายการกินเที่ยวที่แต่เดิมตัวเขารับหน้าที่ทำเกี่ยวกับเรื่องการกิน ส่วนภริยาเพื่อนสนิทของเขารับหน้าที่ทำเรื่องเที่ยวชัชชขายเต็บโตมากขึ้น จากที่เคยลงวิดีโอ

ส์ปดาร์หัสสองตอน ก็กลายเป็นลวงวิดิโอส์ปดาร์หัสสองตอนในคืนวันพุธ แทน โดยเป็นการถ่ายทำเอาไว้ล่วงหน้าและค่อย ๆ ตัดต่อให้ทันลงตามกำหนดเวลา หากบางตอนรับสปอนเซอร์เข้ามา ก็จะถูกเผยแพร่ตามที่ได้ตกลงกับทางลูกค้าเอาไว้

“สอง กาแฟหน่อยไหม”

เสียงทักดังขึ้นหลังจากสารินหย่อนกายลงบนโซฟาที่ตั้งอยู่ตรงส่วนกลางได้สักครู่ ดวงตากลมโตหрімอง ถึงกระนั้นก็ยังรับแก้วกาแฟร้อนจากร้านค้าได้ตึกมาถือไว้ในมือ

“แกอุ้งงานลงไปหากาแฟกินได้ยังงัยวะยู ลูกน้องยังนั่งทำงานกันอยู่งก ๆ”

คนอุ้งงานหัวเราะเบา ๆ พลงยกแก้วกาแฟของตนขึ้นจิบอย่างไม่เดือดร้อน

ที่มาที่ไปของชื่อบริษัททฤษฎี ก็มาจากชื่อของพวกเขาทั้งสองคนรวมกันนี้แหละ ทว่าถึงจะจับมือร่วมทำธุรกิจด้วยกันเพียงสองคน แต่ความจริงแล้วในกลุ่มเพื่อนสนิทที่เรียนคณะนิติศาสตร์มาด้วยกันตั้งแต่ปีหนึ่งมีทั้งหมดห้าคน ซึ่งตอนนี้ต่างคนก็แยกย้ายกันไปทำงานด้านที่ตัวเองถนัด ไม่ว่าจะเป็นการรับช่วงต่อกิจการร้านอาหารของทางบ้าน เป็นหมอดูยูทูบเบอร์ชื่อดังที่น้อยคนนักจะเคยพบปะตัวจริง ไปจนถึงบางคนที่ตั้งงานจนพร้อมจะมีทายาทในเร็ววันนี้

ครั้นเห็นว่าเพื่อนยังไม่ยอมตอบคำถามสารินจึงก้มลงสำรวจเครื่องดื่มในแก้วตัวเอง แล้วก็เป็นที่น่าพอใจเมื่อภรรยายังคงจำเมนูประจำของเขาอย่างลาเต้หวานร้อยเปอร์เซ็นต์ได้เป็นอย่างดี กลิ่นหอม ๆ ของเมล็ดกาแฟคั่ว บวกกับรสชาตินุ่ม ๆ ของนม และความ

หวานของน้ำเชื่อมกลิ่นวานิลลา ช่วยทำให้อาการตึงก่อนหน้านี้ ผ่อนคลายลงได้บ้าง

“ไอ้ที่ทำงานงก ๆ นั้นมันส่วนของแก ส่วนของฉันไม่ได้หัวหมุน แบบนั้นนี่หว่า” ถึงจะบอกแบบนี้ แต่นอกเหนือจากเป็นเจ้าของ บริษัทแล้ว ภรณ์ยูยังเป็นโปรดิวเซอร์กำกับโฆษณาของบริษัท ซึ่งกว่า จะถึงขั้นตอนนั้นทางสารินและฝ่ายครีเอทีฟจะต้องเคาะงานจน เรียบร้อยเสียก่อน

“คิดแล้วก็อยากจะทำคนเพิ่ม ทุกวันนี้แทบไม่มีเวลานอนอยู่ แล้ว แกดูได้ตาดีนี่ดี ขนาดทาคริมบำรุงได้ตาทุกวันยังไม่ช่วยอะไรเลย” นิ้วเรียวชี้ย้ำ ๆ ที่ได้ตาตัวเองด้วยสีหน้าแข็ง ๆ แต่ภรณ์ยูก็ไม่มีที่ท่าว่า จะสนใจ

“พอถึงเวลาจ้างคนมาเพิ่มแกก็จะรับงานเพิ่มอีกอยู่ดี ดูอย่าง ที่แกเพิ่งรับฮ้องเต้เข้ามา น้องมันก็ต้องทำงานจนหัวหมุนไม่แพ้กัน เป็นก้าวแรกของชีวิตวัยทำงานที่หุดหู่เป็นบ้า” ภรณ์ยูเอ่ยถึงจักรภัทร พนักงานน้องเล็กของบริษัทที่พวกเขาเพิ่งรับเข้ามาคนล่าสุด

สารินไม่ปฏิเสธ เพราะงานอะไรที่ดูแล้วว่าบริษัทมีศักยภาพ พอจะทำได้เขาก็จะรับหมด ทั้งบางงานยังดูท้าทายความสามารถ ด้วยซ้ำ ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะเขาเชื่อมือคนของตัวเองมาโดยตลอด ถึงแม้ว่าจะต้องแลกมาด้วยเรื่องน่าปวดหัวไม่จบสิ้นระหว่างการ ดำเนินงานก็เถอะ

แต่ดูเหมือนบางทีเขาคงคิดน้อยเกินไป...

“แกรู้ตัวไหมไอ้สอง ว่าแกทำงานเหมือนตัวเองเป็นหนี้ ลำพัง ทำแค่รายการที่มีอยู่กับรีบสปอนเซอร์บ้างเป็นครั้งคราวก็น่าจะ พอแล้ว”

จริงอยู่ที่ว่าพวกเขาทำเงินที่ได้รับจากการลงวิถีโอบนเว็บไซต์ แลกเปลี่ยนวิดีโอ รวมไปถึงค่าจ้างที่ได้จากการโฆษณาสินค้าผ่านทางช่องมาใช้ในการลงทุนเปิดบริษัทนี้ขึ้นมา จากเดิมที่เคยเช่าได้แค่พื้นที่เล็ก ๆ ตอนนี่ก็สามารถเช่าพื้นที่ครึ่งหนึ่งของชั้นในอาคารสำนักงานนี้ได้แล้ว และยังสามารถขยายแผนกต่าง ๆ เพิ่มการลงคอนเทนต์ในเว็บไซต์ได้มากขึ้น จวบจนปัจจุบันในบริษัทมีพนักงานร่วมสี่สิบคน ไม่นับฟรีแลนซ์ซึ่งจ้างพิเศษในบางโอกาสเพื่อเข้ามาช่วยกันผลักดันให้บริษัทไปต่อได้จนถึงทุกวันนี้

“ฉันไม่ได้เป็น แต่พนักงานของเราหลายคนเป็นไง ไหนจะบ้าน ไหนจะรถ ยิ่งทำงานเยอะ โบนัสปลายปีมันก็เยอะตามไปด้วย”

“การคิดถึงคนอื่นก็นับว่าเป็นเรื่องดี แต่บางครั้งนะสอง...แกต้องหัดใจดีกับตัวเองบ้าง ไม่ใช่ใจดีกับคนอื่นไปทั่ว แต่ตัวเองต้องมานั่งเดือดร้อนนั่งลำบากอยู่คนเดียว” ภริณยูตอบนอกมาไม่ได้ด้วยเห็นว่าสารินมักคอยบอกเพื่อนคนอื่นเสมอว่าอย่าใจดีกับใครจนตัวเองเดือดร้อน ทว่าเจ้าตัวเองก็มีนิสัยแบบนี้ไม่ต่างกัน

“ฉันก็ไม่ได้เป็นคนดีขนาดนั้นสักหน่อย” สารินเอ่ยคำน
ภริณยูได้แต่ส่ายหน้าอย่างไม่นึกเห็นด้วย

“แกทำงานหนักขนาดนี้ พี่วิมันไม่บ่นน้อยใจบ้างหรือไง”
มีอบางที่กำลังยกแก้วกาแฟขึ้นจิบถึงกับชะงัก ก่อนดวงตากลมโตจะมองไปยังเพื่อนสนิทที่เอ่ยชื่อบุคคลที่สามอย่างฉาบฉวยออกมา นานแล้วที่เขาไม่ได้ยินชื่อนี้ และนานแล้วเช่นกันที่เขาไม่ได้ติดต่อกับอีกฝ่าย ทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยู่ในสถานะที่เรียกว่า ‘แฟน’

“เงียบแบบนี้แสดงว่าไม่ค่อยได้คุยกันเหมือนเดิมละสิ”

“แกคิดว่าวิศวกกรรมไซต์งานก่อสร้างอยู่ไม่ติดที่อย่างเขา กับ

พนักงานบริษัทที่แทบไม่มีวันหยุดอย่างฉัน ใครมันจะมีเวลาว่างมากกว่ากัน” นึกแล้วก็เกิดน้อยใจแฟนหนุ่มของตัวเองที่อายุมากกว่าสามปีขึ้นมา ด้วยหน้าที่การงานของอีกฝ่ายจำต้องเดินทางไปต่างจังหวัดอยู่บ่อย ๆ จึงทำให้เวลาที่ควรได้อยู่ด้วยกันน้อยลงตามไปด้วย

ธนบดีเป็นรุ่นพี่มหาวิทยาลัยเดียวกันกับสาริน แม่ตอนเรียนจะพอได้พบหน้าค่าตากันบ้าง ทว่ากลับได้พูดคุยและคบกันจริง ๆ ก็ตอนที่เขาเรียนจบแล้วและบังเอิญเจออีกฝ่ายในงานแต่งงานของรุ่นพี่ร่วมคณะคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนกับอีกฝ่ายเช่นกัน จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็เป็นระยะเวลาเกือบหนึ่งปีแล้ว ความหวานจนชวนให้ใจสั่นแบบช่วงแรก ๆ ไม่มีให้รู้สึกอีกแล้ว มันกลายเป็นความเคยชินเสียมากกว่า และในตอนนี้มันก็เริ่มชินกับการที่ไม่ค่อยได้เจอหน้ากัน หรือแม้กระทั่งการโทร. คุยและส่งข้อความก็เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง จนเกือบจะจำไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่าติดต่อกันครั้งสุดท้ายเมื่อไร

“พอมีเวลาว่าง แก่ได้โทร. หาเขาบ้างหรือเปล่านั้น” ภรณ์ยูยังคงถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

“แกก็รู้ว่างานของเขามันไม่เป็นเวลา”

“ถามจริงเหอะ ไม่ได้เจอหน้ากันมานานแค่ไหนแล้ว”

“ไม่ได้ติดต่อกันมาเกือบสองเดือนได้แล้ว” สารินตอบราวกับเป็นเรื่องปกติ

“เฮ้ย! แบบนี้เขาไม่ได้เรียกว่าคบกันแล้ว นี่ไม่ได้แข่งนะไอ้สอง” ภรณ์ยูยกมือสองข้างขึ้นคล้ายประกาศสงบศึกไว้ล่วงหน้า “แต่ถ้าเขาเจียบไปเฉย ๆ แบบนี้ก็ไม่ใช่ไรใหม่”

คำพูดของภรณ์ยูทำให้สารินหวนคิดไปถึงคำพูดของเพื่อนอีก

คนซึ่งเป็นหมอดูอย่างอินทุ เมื่อไม่กี่เดือนก่อนอีกฝ่ายเห็นว่าเขามีท่าที่ไม่สบายใจและเดาได้ว่าคงมีปัญหาเกี่ยวกับแฟนจึงออกปากดูดวงให้ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ยังหาเวลาไปหาหมันที่บ้านไม่ได้สักที กระนั้นคนมีน้ำใจอย่างอินทุก็ไม่วายโทร. มากำชับย้ำเตือนเขาเมื่อหลายวันก่อน คล้ายว่าเจ้าตัวจะเห็นอะไรผ่านนิมิตจากความสามารถพิเศษที่มีเพียงไม่กี่คนที่รู้

“ช่วงนี้ดูแลตัวเองดี ๆ นะสอง ปัญหาที่แกกำลังจะเจออาจจะหนักหน่อย แต่ถ้าผ่านเรื่องพวกนี้ไปได้เมื่อไร ชีวิตแกจะเหมือนฟ้าหลังฝนที่สดใสจนแกเองยังคาดไม่ถึงเลย”

ด้วยความที่เห็นความแม่นยำในการทำนายของเพื่อนมาแต่ไหนแต่ไร แม้จะไม่ถึงขั้นมงาย แต่สารินก็เก็บเอาคำเตือนของเพื่อนไว้ใส่ใจเสมอ เมื่อมาถึงตอนนี้เขาเริ่มแน่ใจแล้วว่าเพื่อนคงหมายถึงความสัมพันธ์ของเขากับธนบดีที่กำลังเดินทางมาถึงจุดจบ เพียงแต่ยังไม่มีใครเอ่ยปากบอกเลิกออกมาก่อนเท่านั้น

“แล้วนี่แกจะปล่อยให้มันครึ่ง ๆ กลาง ๆ แบบนี้ต่อไปหรือไง”

“ก็ว่าจะเคลียร์ทุกอย่างให้จบอยู่แหละ ถ้าหากเขายอมอ่านข้อความหรือรับสายจากฉันนะนะ” การติดต่อคนรักไม่ได้อาจจะดูเป็นเรื่องใหญ่โต เนื่องด้วยไม่อาจรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นตายร้ายดีอย่างไร แต่เป็นเพราะสารินยังเห็นธนบดีโพสต์รูปการทำงานลงโซเชียลมีเดียของเจ้าตัวอยู่เนือง ๆ จึงทำให้เขารับรู้ได้ว่าไม่ใช่เพราะธนบดีไม่ว่าง แต่ไม่ต้องการติดต่อกับเขาต่างหาก

“จบ?” ภรณญทวนคำที่ได้ยินก่อนถอนหายใจออกมาพร้อมมองเพื่อนด้วยแวตาทะใจ “ทำแบบนั้นแกจะไม่เสียใจหรือวะ”

“แล้วมันต่างอะไรกับตอนนี้ล่ะ เสียใจครั้งเดียวก็ยิ่งดีกว่าต้อง

เจ็บซ้ำ ๆ ไม่ใช่เธอ ในเมื่อคบกันก็เหมือนไม่ได้คบ ผู้เลิกกันไปให้จบ ๆ ดีกว่า” สารินระบายรอยยิ้มออกมาเพราะรู้ว่าเพื่อนเป็นห่วงตนมากแค่ไหน “แต่แกไม่ต้องเป็นห่วง ยังไงฉันก็รับมือไหว”

“ไม่เสียใจ?” ภรณ์ยุถาม

“แน่นอน ถ้าลองได้ออกหักบ่อย ๆ แล้ว เดียวหัวใจมันก็ชินไปเองนั่นแหละ” สารินตอบพลางไหวไหวอย่างไม่ยี่พระ ก่อนจะหัวเราะออกมาเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นและกำลังจะเกิดหลังจากนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เมื่อเห็นว่าเพื่อนไม่มีคำถามต่อแล้วจึงก้มหน้าดูงานที่คั่งค้างของตัวเองอีกครั้งด้วยความตั้งใจ

ขณะที่คนเป็นเพื่อนอย่างภรณ์ยุไม่อาจรู้ได้เลยว่าเจ้าตัวคิดอย่างไรที่พูดจริง ๆ หรือเพียงแค่ต้องการปกปิดความเสียใจเอาไว้ภายในกันแน่ ทว่าลึก ๆ แล้วภรณ์ยุก็ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะดำเนินไปได้ด้วยดี เพราะเพื่อนของเขาคนนี้เจอความผิดหวังในความรักมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ถึงขนาดเจ้าตัวยังเคยแซวตัวเองว่าคงเป็นคนต้องอาถรรพ์ คบใครไม่เคยยัด ทุกความสัมพันธ์ล้วนแล้วแต่ต้องจบลงในระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี

รวมถึงความรักครั้งนี้ด้วยเช่นกัน...

Chapter 1

ซินเดอเรลลา

ดวงตากลมโตมองการแจ้เดือนบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ ที่บอกว่าวันพรุ่งนี้จะตรงกับวันครบรอบหนึ่งปีของการคบกันระหว่าง เขากับคนรัก ก่อนจะเลิกสนใจแล้วเหลือบตาชั้นทำทนายแสงแดดที่ ลาดจ้ำอยู่เบื้องหน้า มองผ่านไอร้อนออกไปยังท้องทะเลของหาด พัทยาในวันหยุดที่มีผู้คนไม่มากนัก ด้วยเพิ่งผ่านช่วงวันหยุดยาวมา หมดๆ แม้บรรยากาศรอบกายจะเหมาะแก่การพักผ่อนมากแค่ไหน กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกปวดหน่วงในใจลดน้อยลงได้เลย

ย้อนกลับไปเมื่อสองเดือนที่แล้ว ก่อนเขากับธนบดีจะเริ่มห่าง กัน สารินได้จองที่พักเป็นห้องสวีทของโรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่งใน พัทยาเอาไว้ เพราะคิดว่าจะได้ใช้เวลาในวันครบรอบหนึ่งปีที่คบกัน ร่วมกัน ทว่าเหมือนจะมีแค่เขาที่คิดเช่นนั้น... เมื่อหวนคิดไปถึงบท สอนหนาครั้งล่าสุดทางโทรศัพท์ที่ยังคงเดินชดอยู่ในความทรงจำ ริมฝีปากบางก็เบะออกอย่างหงุดหงิดใจขึ้นมา

“วันที่สิบเจ็ดกรกฎาคม พี่บิวว่างใหม่ สองว่าจะชวนไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน” ด้วยความที่รู้ว่าธนบดีหาเวลาว่างยากมาก เขาจึงต้องเอ่ยชวนล่วงหน้านานนับเดือน

[เหมือนสองจะลืมน่าพี่ต้องทำงานที่ต่างจังหวัดอยู่แล้ว]
น้ำเสียงประชดประชันของธนบดีแสดงชัดในถ้อยคำที่ตอบกลับมา

“เที่ยวกับทำงานไม่เหมือนกันสักหน่อย แล้วสองก็ยังไม่ได้ออกเลยนะว่าจะไปที่ไหน”

[จะที่ไหนพี่ก็ไม่ว่างอยู่ดินนั่นแหละ ฟังงานยุ่งมากจริง ๆ]

“นี่ขนาดสองมาชวนล่วงหน้าตั้งสองเดือนเลยนะ”

[ก็พี่ไม่ว่างจริง ๆ จะให้ทำยังไง]

“อ้อ จริง ๆ สองว่า...ถ้าเราทำตัวห่างเหินกันขนาดนี้น่าจะเลิกกันไปเลยดีกว่านะ”

[สอง! รู้ตัวใหม่ว่าพูดอะไรออกมา] ธนบดีเอ่ยด้วยน้ำเสียงตำหนิ [พี่นึกว่าสองจะเป็นคนที่เข้าใจพี่มากกว่าใคร]

สารินถอนหายใจเมื่อน้ำเสียงของปลายสายเปลี่ยนเป็นตัดพ้อ

[ถ้าไม่ติดว่าแม่พี่ป่วยแล้วต้องเร่งหาเงินไปรักษา พี่คงมีเวลาให้สองมากกว่านี้]

“โอเค เขาเป็นว่าเราว่างพร้อมกันเมื่อไรค่อยไปเที่ยวก็แล้วกัน” ด้วยความที่อีกฝ่ายหยิบยกเรื่องแม่ขึ้นมาพูด สารินจึงต้องยุติการโต้เถียงลงอย่างช่วยไม่ได้

[พี่ดีใจนะที่สองไม่เง่า เพราะแบบนี้พี่ถึงรักสองที่สุด]

มันเป็นคำบอกรักที่สารินไม่ได้รู้สึกคล้อยตามเลยสักนิดราวกับธนบดีเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรมให้พูดอย่างไรอย่างนั้นซึ่งมันอาจจะเพราะความคิดมากและความน้อยใจที่กำลังก่อตัว

ขึ้น หรือเคำกลางบางอย่างที่เขาพอจับสังเกตได้ก็ไม่แน่ใจ

[ว่าแต่...ช่วงนี้สองพอมีเงินให้พี่ยืมหรือเปล่า]

“อีกแล้วหรือพี่บิว”

[เงินเดือนพี่ยังไม่ออก แล้วนี่ทางโรงพยาบาลก็ทวงเรื่องค่ารักษาของแม่มาแล้ว สองก็รู้ว่าถ้าไม่มีเงิน แม่พี่ก็พอกเลือดไม่ได้] เสียงของธนบติฟังดูเหนียวล้าเต็มทีเมื่อกล่าวถึงมารดาที่ป่วยด้วยโรคไต [พี่คงรู้สึกผิดไปทั้งชีวิตแน่ ๆ ถ้าแม่เป็นอะไรขึ้นมา]

“อ้อ เดี่ยวสองโอนไปให้”

[คราวนี้พี่ขอสามหมื่นนะสอง]

“สองจ่ายค่าผ่อนคอนโดกับผ่อนรถไปแล้ว ตอนนีเหลือติดบัญชีแค่สามพัน”

[อะไร! อย่างสองเนี่ยนะเหลือเงินแค่สามพัน?]

“ไม่คิดว่าสองต้องส่งเงินไปให้พ่อกับแม่ใช้บ้างหรือไง”

[พ่อกับแม่สองมีเงินเดือนข้าราชการครูอยู่แล้วนี่]

“ที่พูดนี้หมายความว่าสองไม่ต้องเลี้ยงพ่อกับแม่ตัวเองก็ได้ แต่ต้องเลี้ยงพี่บิวสินะ?”

[พี่ไม่ได้คิดแบบนั้น ก็นึกว่าสองไม่พอใจที่พี่ไม่ยอมไปเที่ยวด้วย] ธนบติตอบกลับเสียงอ่อย [แล้วหน้าที่การงานแบบสอง ใคร ๆ ก็รู้ว่าได้เงินต่อเดือนเยอะจะตาย]

“แล้วแต่จะคิด”

[ถ้าอย่างนั้นสามพันก็ได้]

ดวงตากลมโตมองประกายแดดที่ส่องสะท้อนผิวน้ำเบื้องหน้า พลังถอนหายใจออกมาเสียงดังอย่างไม่กลัวว่าใครจะได้ยิน ด้วยยังคงอยู่ในช่วงบ่ายที่อากาศโดยรวมจัดได้ว่าร้อนระอุเกินกว่าจะมี

ใครลงมาเล่นน้ำ ทำให้บริเวณโดยรอบมีผู้คนไม่มากนัก มีเพียงลูกค้าที่เข้าพักโรงแรมแห่งนี้ไม่กี่คนเท่านั้นที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ชายหาดตัวถัดออกไป โดยมีร่มคันใหญ่กางกันเพื่อบังแสงอาทิตย์ไม่ให้ปะทะผิวหนังเท่านั้น

สารินยอมรับว่าหน้าที่การงานที่ทำอยู่ทำให้เขามีรายได้เข้ามามากมายจนการกู้ยืมเงินหลักพันไม่ได้ส่งผลให้เขาเดือดร้อนก็จริง แต่สำหรับธนบดีนั้นจัดได้ว่านำเรื่องเดือดร้อนมาขอความช่วยเหลือจากเขานับครั้งไม่ถ้วนอย่างไม่นึกเกรงใจ และทุกครั้งก็มักหยิบยกเหตุผลเรื่องแม่ที่ป่วยด้วยโรคไต ต้องเดินทางไปโรงพยาบาลเพื่อฟอกเลือดวันเว้นวันมาใช้อ้างในการขอยืมเงินเสมอ ซึ่งพอเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว สารินยอมรับว่าเขาค่อนข้างอ่อนไหวและยอมยื่นทั้งมือและเงินเข้าช่วยอย่างไม่เอะยัด

แต่ในวันที่ความสัมพันธ์เริ่มสั่นคลอน เขากลับมาหวนคิดทบทวนว่าเหตุใดธนบดีจึงไม่เคยพาเขาไปไหว้แม่หรือครอบครัวของเจ้าตัวเลยสักครั้ง ทั้ง ๆ ที่เขาพาอีกฝ่ายไปรู้จักกับครอบครัวของเขามาแล้ว

ความคลางแคลงใจส่งผลให้เขาโกหกธนบดีเรื่องยอดเงินที่มี และก็ได้รับรู้ว่าคนที่ได้ชื่อว่าแฟนไม่เคยนึกห่วงใยเขาเลยแม้แต่น้อย เพราะถ้าเขาเหลือเงินอยู่เพียงสามพันบาทจริง และธนบดียังกล้าขอเงินก้อนสุดท้ายนั้นไปอย่างหน้าตาเฉย หากเขายังปล่อยให้อีกฝ่ายมาเอาเปรียบอยู่แบบนี้ เห็นทีจะต้องไปเคี้ยวพญ่าแทนข้าวแล้ว!

ดังนั้นในเวลานี้เขาจึงมีสถานะไม่ต่างจากคนโสด เพียงแต่ยังไม่ได้ออกเลิกหรือถูกบอกเลิกอย่างเป็นทางการเท่านั้น...

เพราะความเปลี่ยจากไอแดดและความเหนียวล้าจากการ
บากบั่นทำงานติดต่อกันจนแทบไม่มีเวลาพัก จึงทำให้สารินผล็อย
หลับทันทีเมื่อกลับขึ้นมาพักบนห้องพัก เดิมที่ตั้งใจว่าจะอาบน้ำแล้ว
ค่อยออกไปหาอาหารกินตอนหัวค่ำ ทว่ากว่าเขาจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา
อีกครั้งก็เป็นเวลากว่าสี่ทุ่มเข้าไปแล้ว เวลานี้แม้ห้องอาหารภายใน
โรงแรมจะปิดทำการ แต่สำหรับร้านอาหารด้านนอกนั้นถือได้ว่าเป็น
ช่วงเวลาทำเงินเลยทีเดียว

เมื่อพทย์มาได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่ไม่เคยหลับไหลและปราศจาก
แสงสี จึงเป็นที่ถูกใจของบรรดานักท่องเที่ยวที่จะมาลิ้มรสอาหาร
เครื่องดื่ม เคล้าไปกับบรรยากาศครื้นเครงของเมืองท่องเที่ยวติด
อันดับของประเทศ

ร่างบางหัดกายขึ้นจากเตียงด้วยความกระตือรือร้นพร้อม
กับดวงตากกลมโตที่ฉายประกายสดใสเมื่อได้นอนอย่างเต็มอ้อม

ทว่าในขณะที่สารินคว้ากุญแจรถและกระเป๋าสตางค์เตรียม
พร้อมจะออกจากห้อง เขาก็เพิ่งสังเกตเห็นแว่นตากันแดดแบรนด์เนม
ที่เขาตัดใจซื้อเมื่อไม่นานมานี้และน้ำมันติดตัวมาด้วยหายไป ด้วย
ความที่ราคาค่อนข้างสูง สารินจึงรีบควานหาจนทั่วห้อง

“จำได้ว่าตอนบ่ายยังใส่กันแดดอยู่เลย” เสียงโสบ่นพึมพำกับ
ตัวเองเบา ๆ เมื่อยังไม่พบของที่ตามหา “หรือว่าหล่นอยู่บนเก้าอี้ที่
ชายหาด”

คิดได้ดังนั้นร่างบางจึงรีบออกจากห้องทันที แม้ในใจจะคิดว่า
คงไม่มีทางได้ของกลับคืนมาง่าย ๆ แต่อย่างน้อยก็ยังดีกว่าการไม่
พยายามตามหาเลย

บรรยากาศยามค่ำคืนดูแตกต่างกับตอนกลางวันโดยสิ้นเชิง ท้องทะเลเบื้องหน้ากลายเป็นเพียงฉากสีดำทึบที่ส่งเสียงของเกลียวคลื่นกระทบกับชายฝั่งมาเป็นระลอก ยังดีที่ว่าบริเวณโดยรอบโรงแรมเปิดไฟสีส้มสลัวทำให้พอมีแสงสว่างและส่งผลให้บริเวณที่เขานั่งเมื่อตอนกลางวันดูโรแมนติกยิ่งขึ้น และดูเหมือนว่าไม่ใช่แค่เขาที่คิดเช่นนั้น

ภาพตรงหน้าปรากฏแผ่นหลังของคู่รักชายหญิงคู่หนึ่งกำลังกอดก่ายกันอยู่บนเก้าอี้ชายหาดตัวหนึ่ง ทำให้สารินชะงักฝีเท้าเอาไว้ด้วยไม่กล้าเข้าไปขัดจังหวะ เขาตั้งใจว่าจะหมุนตัวกลับไปสอบถามเรื่องของหายที่ลึบปี แต่เสียงที่ได้ยินกลับทำให้เขายืนนิ่งราวกับถูกตรึงเท้าเอาไว้

“เราขึ้นห้องกันดีกว่าไหม” เสียงติดแหบพร่าดังเคล้าคลอไปกับเสียงคลื่น และอาจจะเป็นเพราะคนทั้งคู่คิดว่าอยู่กันตามลำพังจึงไม่ทันได้ระวังตัวหรือลดเสียงการพูดคุยลงแม้แต่น้อย

กระนั้นสิ่งที่ทำให้สารินตกใจไม่ใช่บทสนทนาของคู่รักที่บ่งบอกถึงไฟปรารถนาที่กำลังลุกโชน แต่เป็นเสียงที่คุ้นเคยและรูปร่างคุ้นตาของชายหนุ่มที่แม้ตอนนี้เขาจะยังมองไม่เห็นใบหน้าอีกฝ่ายก็ตาม

“แล้วใครกันที่ออกปากชวนปิดมอดูดาวแทนที่จะอยู่บนห้อง” เสียงหวานของหญิงสาวบ่นออกมาอย่างมีจริต

“ก็ไม่ได้คิดจะมาดูดาวอย่างเดียวสักหน่อย”

“บ้า...เดี๋ยวมีใครมาเห็นเข้า”

“บิวถึงชวนขึ้นห้องไป แต่จริง ๆ ดึกตื่นปานนี้แล้วจะมีใครอีกนอกจากเราสองคน บิวว่าเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็ไม่เลวนะ”

เลว!

เสียงคำดั่งขึ้นในใจสารินเมื่อชื่อเรียกแทนตัวที่ได้ยินทำให้ร่างกายของเขาชาวบ มือบางเฟลอกำแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาตามสันมือในยามที่แน่ใจแล้วว่าตนไม่ได้เข้าใจผิดหรือคิดมากไปเอง

“อะไรกัน คบกันมาตั้งสามสี่เดือนแล้วยังไม่เปื้อนอีกหรือ”

“สามสี่เดือนที่ไหน เรามีอะไรกันมาก่อนหน้านั้นด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มเอ่ยเข้าด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“ครั้งแรกเป็นเพราะบิวเมาต่างหาก”

“แต่ถ้าไม่มีครั้งนั้น บิวจะรู้หรือว่าปิดแอบรักบิวมาตั้งนานแล้ว” ว่าแล้วชายหนุ่มก็โน้มตัวจุมพิตลงบนริมฝีปากหญิงสาวอย่างเอาใจ “เพราะบิวเองก็เพิ่งรู้ว่ารักปิดเหมือนกัน”

“อย่ามาปากหวานหน่อยเลย นี่ไม่ใช่ว่ายิ่งคบกันนานเข้าจะยิ่งเปื้อนปิดหรือหรือ”

“นานกว่านี้ก็ไม่มีวันเปื้อน”

“อย่าทำมาเป็นพุดดี” หญิงสาวบ่นกระแจะกระงอดพลางค้อนไปด้วย “อย่างน้องสองน่ารักขนาดนั้น บิวยังเปื้อนเลย”

“พุดเหมือนไม่รู้ว่าบิวคบกับสองเพราะอะไร” เสียงทุ่มหัวเราะขึ้น

“เพราะน้องสองมีชื่อเสียง แล้วก็มีเงิน” หญิงสาวช่วยตอบคำถามให้ “แล้วบิวก็ยังแพ้ลูกๆของเพื่อน ๆ ในกลุ่มจนต้องจิบน้องสองมาเป็นแฟน”

“ใช่ แต่สองไม่ได้ทำให้บิวมีความสุขได้เหมือนอย่างปิด”

สารินยิ้มขึ้นเมื่อได้ยินคำอธิบายนั้น ที่ผ่านมาเขากับธนบดี

ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกายมากไปกว่าการจูบ จนมารู้ต่อนี้เอง
ว่าเป็นเพราะอีกฝ่ายมีใครอีกคนคอยมอบความสุขให้อยู่แล้ว

“แล้วเมื่อไรจะเลิกกันสักที ไหนบอกว่าจะคบปิดคนเดียวแล้ว
ไง”

“บิวขอเวลาอีกสักพักนะครีบ ช่วงนี้บิวมีเรื่องที่ต้องให้สองช่วย
อยู่อีกนิดหน่อย ไว้จบปัญหาพวกนั้นได้เมื่อไร บิวจะบอกเลิกกับสอง
ทันที”

“ปัญหาอะไร ทำไมปิดไม่เห็นรู้เรื่อง”

“ปัญหาจุกจิกนะ ปิดไม่ต้องรับรู้ให้รกสมองหรอก”

“อือ แต่จะว่าไปก็สงสารน้องสองเหมือนกันนะ”

“นาน ๆ ทีเราจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกัน บิวว่าอย่าพูดถึงคนอื่น
ให้เสียบรรยากาศเลย”

ราวกับศึกระเบิดถูกทุบด้วยค้อนหนัก ๆ จนเบลออกไปหมด ขาทั้งสองข้างที่เริ่มอ่อนแรงพาตัวเองก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ คล้ายต้องการปกป้องตนจากสิ่งที่ได้ยิน และนับว่าเป็นโชคดีที่ผืนทรายและเสียงคลื่นในทะเลได้ดูดกลืนเสียงฝีเท้าเอาไว้ได้แทบทั้งหมด อีกทั้งชายหญิงคู่นั้นก็มัวแต่จดจ่อกับกิจกรรมที่กำลังเกิดขึ้นจนไม่ได้สนใจรอบกาย ไม่สนแม้ว่าเสื้อผ้าของแต่ละฝ่ายจะเริ่มหลุดลุ่ยมากขึ้นเรื่อย ๆ

สารินซ่อนตัวอย่างแนบเนียนและเงิบเขียบใต้เงาทะมिनของตนไม้ใหญ่ที่ช่วยให้เขาสามารถมองดูฉากรักของชายหญิงตรงหน้าได้อย่างชัดเจน ความหวาดระแวงที่ผ่านมามีทั้งหมดของเขาไม่ใช่เพียงแค่การคิดมากไปเอง แต่มันกลับเป็นเรื่องจริงที่เขาสัมผัสได้ว่าธนบดีกำลังเปลี่ยนไป หรืออันที่จริงอีกฝ่ายอาจจะเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ต้น

และมีเพียงเขาเท่านั้นที่โดนปั้นหัวอยู่ร่วมปี

เพราะหญิงสาวที่กำลังกอดรัดพิดเหวี่ยงกับธนบดีต้นเป็นคนทีสารินคุ้นตา ผู้หญิงคนนั้นคือปณิดา...หล่อนเป็นเพื่อนในกลุ่มของธนบดีและยังรู้เรื่องการคบกันของเขากับธนบดีเป็นอย่างดี และเธอคนนี้เป็นแหละที่เป็นมือซงอันดับหนึ่งยุ่งให้ธนบดีจับเขาในงานแต่งงานของรุ่นพี่เมื่อปีก่อน

ช่างเป็นความบังเอิญที่เหมาะสมเจาะราวกับถูกวางแผนเอาไว้อย่างดี เมื่อชายหนุ่มไม่ทราบถึงสถานที่ที่เขาต้องการพามาเที่ยวพักผ่อน ทำให้เจ้าตัวชะล่าใจว่าคงไม่มีทางพบเขาทีนี้ในเวลาีนี้

คนตัวเล็กไม่ได้รับรู้เลยว่าขณะที่ตนยืนมองภาพกระทบกระเทือนจิตใจด้วยแววดานิ่งขึงนั้น มีร่างสูงของใครอีกคนหยุดยืนเยื้องออกไปทางด้านหลัง ดวงตาคมมองแผ่นหลังบอบบางด้วยสีหน้าแปลกใจ เมื่อระยะห่างของเขาใกล้พอจะเห็นฉากรักอันเร่าร้อนที่กำลังเกิดขึ้น ชายหญิงคู่นั้นยังติดอยู่ในภวังค์ของรสสวาท จึงไม่ได้สังเกตว่ามีดวงตาสองคู่กำลังมองดูอยู่ ขณะเดียวกันมือบางของคนตัวเล็กยังหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดอัดคลิปวิดีโอเก็บภาพตรงหน้าเอาไว้ด้วยท่าที่ไม่ทู่ซ้อร้อน ทำเอาคนที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่พอจะปะติดปะต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ยงนึกทีงอยู่ในใจ

แต่ใครจะล่วงรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ดีกว่าเจ้าตัว เมื่อมือบางที่กำลังถือเครื่องมือสื่อสารซึ่งทำหน้าที่ต่างกล้งถ่ายรูปีได้แต่กดบันทึกวิดีโอด้วยความลั่นเทา หยาดน้ำตาที่ไม่อาจคาดเดาความรู้สึกของตัวเองได้ว่าเป็นเพราะความโกรธหรือความเสียใจกันแน่กำลังหลั่งไหลออกมาจนแทบตั้งรับไม่ไหว ทั้ง ๆ ทีเคยเอ่ยปากบอกเพื่อนอย่างแก่่งกาจว่าคงไม่รู้สึกอะไร ทว่าเอาเข้าจริงแล้วไม่มีการจากลา

ครั้งใดที่ไม่ทิ้งบาดแผลให้แก่คนที่อยู่ในเหตุการณ์

สารินกดหยุดบันทึกภาพตรงหน้าแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋ากางเกง จากนั้นก็ยกมือขึ้นปาดน้ำตา ลวก ๆ และตั้งใจแล้วว่า จะไม่ยอมเป็นเหยื่อให้ใครเคี้ยวเล่นอีกเป็นอันขาด!

ดวงตากลมโตกวาดมองรอบตัวราวกับต้องการหาสิ่งของบางอย่าง เพื่อหวังใช้ระบายความโกรธที่กำลังเกิดขึ้น แต่กลับปะทะเข้ากับร่างสูงของใครอีกคนที่ยื่นถักออกไปเพียงไม่กี่ก้าว ดวงตาคมมองมาอย่าง ที่สารินก็คาดเดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายได้ยีนบทสนทนาระหว่าง ธนบดีกับปณิตาอย่างที่เขาได้ยินหรือไม่ แต่ตอนนี้สารินไม่นึกสนใจอะไรทั้งนั้น และยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยเฉกเช่นเดิมในยามที่หันกลับไปมองชายหญิงคู่นั้นอีกครั้ง

แต่แล้วในวินาทีที่ยังไม่มีใครทันได้ตั้งตัว ปลายเท้าเรียวยาว ก็เตะกองทรายบนพื้นเต็มแรง ด้วยกระแสลมที่พัดผ่านมาพอดี ส่งผลให้เม็ดทรายเหล่านั้นฟุ้งกระจายเป็นวงกว้าง และมันก็มากพอที่จะกระจายไปถึงคนทรยศสองคนซึ่งบัดนี้ได้แต่ร้องลั่นอย่างตกใจ ก่อนจะปิดเศษทรายออกจากใบหน้าและลำตัวกันพัลวันพลาง ไอโพลก็ออกมา

ในจังหวะเดียวกันนั้นเองสารินก็ฉวยโอกาสที่คนทั้งคู่ยังไม่ทันเห็นตน ถอดรองเท้าแตะข้างซ้ายนำหมวกกำลังดีที่สวมอยู่ ออก แล้วจัดการปาไปยังเป้าหมายซึ่งเป็นศิระชะได้รูปของคนที่เคยรักด้วยความรวดเร็ว แม่นยำ และหนักหน่วง

“เฮ้ย! อะไรวะ” ธนบดีตะโกนลั่นเมื่อศิระชะได้รับแรงกระแทกเข้าอย่างจัง แม้ว่าจะไม่ได้เจ็บมากนัก แต่ก็ทำให้เขารู้สึกมีนงงอยู่ไม่น้อย

ส่วนตัวการที่ควรจะอยู่ยืนชมผลงานด้วยความพอใจกลับเปลี่ยนเกียร์เหยียบคันเร่งวิ่งหนีไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งให้ดวงตาคมของร่างสูงซึ่งยืนมองดูเหตุการณ์อยู่ตลอดได้แต่มองตามแผ่นหลังบอบบางนั้นไปด้วยอาการนิ่งไม่ต่างกัน

ครั้นกระแสลมเริ่มสงบและทุกอย่างกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ธนบดีก็กวาดตามองหาตัวการก่อเรื่องโดยทันที เพราะเจ้าตัวรู้แล้วว่าสิ่งที่ถูกโยนมากระทบศีรษะเขานั้นเป็นรองเท้าแตะข้างหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าย่อมต้องมีเจ้าของ ทว่าเมื่อดวงตามองสบร่างสูงที่ยืนมองมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว เสียงก่นด่าที่เตรียมจะพุ่งออกมาก็เป็นอันต้องถูกกลืนลงลำคอโดยฉับพลัน เนื่องจากดวงตาคมที่ฉายแววดูนั้นดูเอาเรื่องจนน่ากลัว

เจ้าของร่างสูงซ่อนความเขินอายของคนตัวเล็กเอาไว้ภายใต้ใบหน้าเรียบนิ่งขณะเผชิญกับสายตาสองคู่ที่กำลังมองมา ในใจนึกคาดโทษตัวการก่อเรื่องที่ว่าหนีไป แต่กลับไม่รู้ว่าจะทำหนิด้วยข้อหาอะไร ในเมื่อเป็นเขาเองที่เลือกมายืนอยู่ตรงนี้ ครั้นรู้สึกเหมือนถูกจับผิดอยู่ก่อกลาย ๆ จึงกระแอมขึ้นมาเบา ๆ อย่างไว้ทำที

“ผมขอรองเท้าคืนด้วยครับ” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยเสียงเรียบขณะสืบทักเข้าไปใกล้

ธนบดีได้แต่มองตอบกลับมาอย่างคนจับต้นชนปลายไม่ถูก คล้ายสติถูกพรากไปตั้งแต่ถูกแรงกระแทกเมื่อครู่แล้ว ส่งผลให้ชายหนุ่มจำต้องเอ่ยซ้ำด้วยน้ำเสียงส่อแววหงุดหงิดชัดเจน “รองเท้า... ผมขอคืนด้วย”

“คุณเป็นคนปามันมาใส่หัวผมเหรออ” พอปะติดปะต่อเรื่องราวได้ธนบดีก็กดฟันถาม แม้จะนึกหวั่นเกรงอีกฝ่ายอย่างไม่มีเหตุผล

แต่เพราะความโมโหจึงทำให้เขากล้าถามออกไป

“ไม่ใช่ผม”

“แล้วมันจะเป็นใครไปได้อีก ในเมื่อแถวนี้ก็มีแค่คุณ” ธนบดี
ต่อว่า ในขณะที่หญิงสาวได้แต่มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความ
มีนง กระนั้นก็ยังรู้ตัวว่าควรกระชับเสื้อผ้าที่หลุดลุ่ยให้เข้าที่เข้าทาง

“แค่เด็กเล่นชมนะครับ คุณอย่าถือสาเลย” ชายหนุ่มถือวิสาสะ
ฉกฉวยรองเท้าแตะในมือของธนบดีมาถือไว้กับตัว

“เด็ก?”

“คุณน่าจะทำอะไรไม่เข้าตาเขาเข้า จนทำให้เขาเกิดไม่พอใจ
ขึ้นมา อย่างเช่น...” เจ้าของเสียงทุ้มเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนมุ่มปากจะ
ยกยิ้มพร้อมดวงตาที่กวาดมองคู่รักตรงหน้าอย่างนิกตำหนิ “เกือบ
จะร่วมรักกันในที่สาธารณะ ทั้ง ๆ ที่พวกคุณน่าจะจองห้องพักไว้แล้ว
ถึงเข้ามาใช้บริการบริเวณนี้ได้ ดังนั้นก็ควรทำกิจกรรมที่ทำให้เป็น
เป็นทางสักหน่อยนะครับ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ยินดีกับการเห็นภาพ
พวกนี้ หากเป็นหมาเป็นแมวก็ว่าไปอย่าง”

ไม่มีคำหยาบหลุดออกมาแม้แต่คำเดียว แต่กลับทำให้ชาย
หญิงคู่นั้นหน้าซารวากับถูกไม้ฟาดเข้าอย่างจัง ชายหนุ่มไม่ปล่อยให้
ตัวเองเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องนานนัก จึงสาวเท้าปลิกตัวออก
มาจากบรรยากาศชวนคลื่นเหียนไปในทิศทางเดียวกันกับที่คนตัว
เล็กจากไป ทว่าไม่เห็นเจ้าของแผ่นหลังบางนั้นเสียแล้ว

“ตัวแสบ” ชายหนุ่มเปรยเมื่อนึกถึงใบหน้าเจ้าของรองเท้าแตะ
ข้างซ้ายที่ถืออยู่ในมือ พลันรอยยิ้มมุ่มปากก็ปรากฏขึ้นเพราะนึกขึ้น
กับความคิดตัวเอง “คงไม่ต้องถึงขั้นประกาศตามหาเจ้าของรองเท้า
เหมือนในนิทานเพื่อขอแต่งงานหรอกมัง”

Chapter 2

โลกกลม

กว่าสารินจะข่มตาให้หลับได้ก็เกือบรุ่งสาง ซึ่งหากต้องไม่รู้่องประท้วงขึ้นมาในตอนสาย คาดว่าเขาคงนอนต่อไปได้อีกยาว และนอกเหนือจากนั้นก็คือแพ็กเกจที่พักซึ่งรวมบุฟเฟ่ต์อาหารเช้าเอาไว้ก็ทำให้เขากระตือรือร้นตื่นเต็มตา อย่างไรก็ตามเสียกองทัพก็ต้องเดินด้วยท้อง หากร่างกายไม่พร้อมแล้วเขาจะเอาอะไรไปสู้รบตบมือกับธนบดีได้

ดังนั้นสิ่งแรกที่เขาทำหลังจากท้องอืดคือการต่อสายไปหาธนบดีเพื่อจบความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ ทั้ง ๆ ที่ใจอยากจะพูดต่อหน้าแต่ติดตรงที่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายพักอยู่ห้องไหน อย่างไรก็ตามธนบดียังคงทำตัวเสมอต้นเสมอปลายด้วยการไม่ยอมรับสายของเขาอีกตามเคย ไม่ต้องเดาก็พอรู้ว่าคำคืนที่ผ่านมาคงใช้แรงกายแรงใจทั้งหมดไปกับหญิงสาวคนนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นสารินจึงตัดสินใจส่งข้อความไปยังห้องแชตที่บทสนทนา มักจะหนักหนาเพราะอีกฝั่ง

แทบไม่ตอบกลับแทน ด้วยข้อความสั้น ๆ แต่มีความหมายชัดเจน
เพื่อยุติละครฉากใหญ่ที่ใช้เวลาดำเนินเรื่องยาวนานนับปี

‘เราเลิกกันเถอะ’

ประโยคบอกเลิกแบบเบสิกที่ไม่มีแม้แต่คำอธิบาย หรือหลักฐานเช่นคลิปวิดีโอที่ถูกถ่ายเอาไว้อย่างดีด้วยกล้องโทรศัพท์มือถือคุณภาพสูงสมราคาโฆษณาเพื่อบอกเหตุผลของการบอกเลิก แต่เพราะรู้จักนิสัยของแฟนซึ่งบัดนี้คงต้องเรียกว่า ‘แฟนเก่า’ พอสมควร ว่าคงไม่ยอมรับกับเรื่องที่ตั้งใจหลอกปั่นหัวเขาแน่ ๆ สารินจึงต้องมีหลักฐานเก็บไว้ในมือ เขาไม่ถนัดงานแก้แค้น แล้วก็ไม่ได้มีเวลามากมายในการเอาคืนขนาดนั้น เลยได้แต่เฝ้ารอเวลาที่อีกฝ่ายจะอ่านข้อความเพื่อให้เข้าใจตรงกันเท่านั้น

ทว่ากว่ารณบดีจะรู้ตัวและติดต่อกลับมาเวลาก็ล่วงเลยไปแล้ว เกือบหนึ่งสัปดาห์ รวากับเห็นว่าข้อความจากเขาไม่ได้สลักสำคัญ นึกอยากจะเปิดอ่านเมื่อไรก็ได้ตามแต่เจ้าตัวสะดวง

สายเรียกเข้าถูกโทร. กระหน้าไม่ต่างจากสายฝนข้างนอกที่ตกลงมาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง คนที่ทำงานหนักมาหลายวันกลับเข้าไปซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนาทันทีที่เห็นชื่อของคนโทร. เข้า คล้ายกับต้องการให้ความอบอุ่นห่อหุ้มทั้งร่างกายและจิตใจที่อ่อนไหวจนคล้ายตามอากาศเย็น ๆ และบรรยากาศเศร้าหมองได้โดยง่าย แม้ใจจริงจะอยากกลับไปหาครอบครัวที่ต่างจังหวัด แล้วซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดของพ่อแม่เหมือนทุกครั้งที่ต้องการกำลังใจ แต่เพราะหน้าที่การงานที่รัดตัวจึงทำให้เขาทำได้แค่ออบกอดตัวเองเพียงลำพัง

กระทั่งทนต่อเสียงรบกวนไม่ไหวอีกต่อไป มีอบางจึงคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาปิดหน้าจอรับสายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดอย่าง

ไม่เคยเป็นกับปลายสายมาก่อน

“ไมโท. มาปีหน้าเลยละครับ” นับว่าเป็นครั้งแรกที่สารินสาด ถ้อยคำประชดประชันกลับไป เล่นเอาเสียงจากปลายสายที่หวังจะ โท. มาถอดอ้อนขอคืนดีถึงกับชะงักไปครู่ใหญ่

[นี่สองกำลังเล่นตลกอะไรกับพี่อยู่ถึงส่งข้อความแบบนี้มา]

“สองไม่ได้เล่น พี่บิวน่าจะรู้ว่าความสัมพันธ์ของเราสองคนไม่ เหมือนเดิมมานานแล้ว” สารินยังไม่บอกถึงเหตุผลที่แท้จริงออกไป ด้วยต้องการรู้ว่าธนบดีจะทำอะไรในสถานการณ์นี้

[จะเลิกกับพี่จริง ๆ เหรอ]

“ไม่ใช่จะ แต่สองเลิกกับพี่บิวแล้ว การส่งข้อความไปหาไม่ใช่ เพื่อขอคำปรึกษาครับ แต่เป็นการแจ้งให้ทราบ”

[พี่ไม่เลิก]

“สองบอกแล้วว่าไม่ต้องการความเห็น”

[ถ้าเป็นเรื่องที่พี่ไม่มีเวลาให้---]

“ไม่ใช่เรื่องนั้น” ยังไม่ทันที่ธนบดีจะได้พูดจบ สารินก็เอ่ย แทรกขึ้น

[แล้วมันเรื่องอะไรกันแน่]

“พี่บิวรู้ว่าสองยอมให้พี่บิวอ้างเรื่องไม่มีเวลาตลอดโดยไม่ เคยเอ่ยปากขัด เพราะสองเห็นว่าเราต่างเป็นผู้ใหญ่กันแล้วทั้งคู่ มี ภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบ จะให้ผูกติดกันตลอดเวลาแบบนี้ไม่ใช่เรื่อง”

ที่ผ่านมาสารินมองว่าการคบกันยอมต้องอยู่บนพื้นฐานของ ความเชื่อใจ สบายใจ โดยไม่ก้าวก่าความเป็นส่วนตัวของกันและ กันจนส่งผลให้อึดอัด ดังนั้นเขาจึงไม่เคยตั้งคำถามในการกระทำของ ธนบดีตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะทิ้งระยะห่างระหว่าง

กันไว้มากเกินไป มากจนทำให้ตัวเองกลายเป็นคนโง่ที่ถูกอีกฝ่าย
สวมเขาเองง่าย ๆ

“สองตามใจพีบิวตลอด แต่ไม่ใช่กับเรื่องที่สองต้องใช้แฟนร่วม
กับคนอื่น!”

[สองเอาอะไรมาพูด พีมีคนอื่นที่ไหน] น้ำเสียงของธนบดีฟัง
ดูเหมือนตกใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นโทนนุ่มหวานหูเหมือนตอนที่เพิ่ง
คบกัน [สองก็รู้ว่าพีรักสองคนเดียว]

“ว่าแล้วว่่าพีบิวต้องอ้ำแบบนี้” สารินแค้นยิ้มออกมาอย่าง
รู้ทัน

[สองนั้นแหละอย่ามาอ้ำ ที่ต้องการเลิกกับพีเพราะสองมี
คนอื่นมากกว่า] เมื่อรู้ว่าคำอ้ำไม่เป็นผล ธนบดีจึงเริ่มขึ้นเสียงใส่

“ทุเรศวะพี ไม่ยอมรับความผิดก็เลยโยนให้สองเป็นคนรับ
แทนว่่าจั้นเหอะ”

[ก็แล้วจะให้พีคิดยังไง ในเมื่อพีไม่ได้สนใจอย่างที่สองคิด]

ธนบดียังคงบอกรัดจั้นสารินเริ่มอ่อนใจ ในยามที่ไม่มีควม
รักหรือความหลงมาบังตา เขาก็เห็นได้ชัดเจนเลยว่าคนอย่างธนบดี
ควรจัดให้อยู่ในหมวดบุคคลที่ไม่สมควรจะคบค้าสมาคมไม่ว่าจะใน
ฐานะอะไรก็ตาม

“เอาเป็นว่าสองจะส่งหลักฐานไปให้ดูแล้วกันนะครับ แต่ให้
เข้าใจตรงกันว่าตอนนี้พวกเราไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว เชิญพีบิวไป
เสวยสุขกับคนรักของพีได้ตามสบาย”

[สอง!]

“อ้อ...แล้วเงินที่ยืมไป อย่าลืมโอนมาคืนด้วยนะครับ พีบิวนำ
จะจ่ายอดเงินทั้งหมดได้ แต่ถ้าลืมหรือตกหล่นยังไง สองจะส่งสลิป

และหลักฐานการยิ้มไปให้อีกที เพราะสองไม่ใช่คนใจดีมากพอที่จะให้ท่านคนทรยศได้มากขนาดนั้น”

[เดี๋ยวก่อนสอง---]

สารินไม่ยอมใจอ่อนกับคำร้องหรือคำแก้ตัวที่อีกฝ่ายเพียรพยายามหว่านล้อม คำบอกรักหวานหูไม่ได้กินใจเขาเหมือนก่อนหน้าที่เคยได้ฟัง บัดนี้มันกลายเป็นเพียงถ้อยคำธรรมดาที่ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งอย่างที่สารินเคยเข้าใจ มาถึงวันนี้เขาก็ได้รู้แล้วว่าที่ผ่านมามีอาจเป็นเขาเองที่เข้าใจคำว่ารักผิดเพี้ยนไป ในเมื่ออนบติสามารถพูดออกมาง่ายตายถึงเพียงนั้น นับประสาอะไรหากอีกฝ่ายจะพูดเช่นนี้กับใครอีกหลายคนเพื่อหลอกว่าเจ้าตัวรักอย่างหมดหัวใจจริง ๆ

ความน้อยใจแล่นขึ้นมาจุกอก ในขณะที่ขอบตาก็เริ่มร้อนผ่าว เมื่อต้องกดส่งคลิกวิดีโอไปยังห้องแชตเดิมที่เขาส่งข้อความบอกละเลิกไปเมื่อหลายวันก่อนอีกครั้ง บัดนี้สารินรู้แก่ใจดีแล้วว่าหยาดน้ำตาที่กำลังเอ่อล้นไม่ได้เป็นเพราะความเสียใจที่สูญเสียคนรักไปให้คนอื่น แต่เป็นความเสียใจที่เขาถูกทิ้งและโดนหักหลังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้ง ๆ ที่คิดว่าความสัมพันธ์ในครั้งนี้อันจะเหมือนจะมาได้ไกลกว่าครั้งอื่น เพราะเขาพยายามประคับประคองอย่างสุดกำลัง แต่การประคับประคองอยู่ฝ่ายเดียวย่อมเหนื่อยเปล่า สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ต้องกลับมาเยียวยาความรู้สึกที่สูญเสียไปอยู่เพียงลำพัง

สำหรับสถานบันเท็งยามคำคืน กว่าที่จะถึงช่วงดึกคักที่มีนักท่องเที่ยวออกมากินดื่มสังสรรค์กันก็ต้องล่วงเลยไปกว่าสามทุ่ม บนถนนเส้นที่มีทั้งร้านอาหาร ผับ บาร์ ใจกลางกรุงในคืนวันศุกร์จึง

ตลาดล่ำไปด้วยผู้คน ร้างสูงที่นั้งอยู่บนเบาะด้านหลังภายในรถยนต์ สัญชาติยุโรปกำลังถอดเสื้อสูทที่ใช้คลุมทับเสื้อเชิ้ตออกด้วยความ อึดอัด ก่อนจะปลดกระดุมปลายแขนแล้วพับขึ้นมอลวก ๆ การไปพบ ลูกค้าชาวต่างชาติที่เขาต้องการดึงมาร่วมหุ้นทำธุรกิจใหม่ด้าน อสังหาริมทรัพย์ด้วยกันทำให้ชายหนุ่มต้องอยู่ในภาพลักษณ์ที่ดูดี รวมไปถึงสรรหาร้านอาหารบรรยากาศดี ๆ รสชาติถูกปากเพื่อส่งให้ บรรยากาศในการเจรจาปริน และในวันนี้ทุกอย่างก็ดูเหมือนจะ ลงตัวอย่างที่ตั้งใจ เมื่อได้พูดคุยกันเป็นหนที่สองจนได้ข้อตกลงที่ ลงตัว

กระนั้นดวงตาคมโชนแสงกล้ากลับเจือไปด้วยแววสับสนใน ยามที่มองผ่านกระจกรถยนต์ออกไปด้านนอก ภาพของชายหนุ่มม ิบหน้าติดหวานจนดูน่ารักที่เขาเดาเล่น ๆ ว่าอายุคงเพียงแค่อีสิบ ต้น ๆ ยังคงเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ เหตุการณ์ริมชายหาดในคืน นั้นแม้เขาจะไม่ได้รู้จักอีกฝ่ายเป็นการส่วนตัว แต่ก็พอมองภาพรวม ออกได้ไม่ยาก ทั้งที่ไม่ชอบยุ่งเรื่องของใคร ทว่าไม่รู้ทำไมในเวลานั้น จึงยอมออกปากตำหนิชายหญิงคู่นั้นราวกับเป็นเรื่องของตน

นานมาแล้วที่อิสระไม่ได้รู้สึกสนใจสิ่งใดหรือใครเป็นพิเศษ ด้วยหน้าที่การงานและความรับผิดชอบที่ประดังเข้ามาตั้งแต่ตอน เรียนจบปริญญาตรีหมาด ๆ เขาต้องมาดูแลกิจการของครอบครัว ด้วยตัวเองทั้งหมด เนื่องจากผู้เป็นพ่อจากไปอย่างกะทันหันด้วยโรค หัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน อีกทั้งแม่ก็เสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเล็ก เมื่อ ต้องมารับผิดชอบภาระอันหนักอึ้ง แรกเริ่มอิสระตัดสินใจขายหุ้นที่ พ่อถืออยู่ในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ของครอบครัวท่านทั้งทั้งหมด เพราะรู้ว่าหากไม่ทำเช่นนั้นเขาอาจจะต้องเจอปัญหาจุกจิกจาก

บรรดาเครือญาติที่ไม่ค่อยลงรอยกันในเรื่องผลประโยชน์ไม่จบสิ้น
เป็นแน่

ดังนั้นชายหนุ่มจึงหันมาดูแลกิจการโรงแรมที่พ่อแม่ร่วมกัน
สร้างขึ้นมาตั้งแต่ตอนที่เขาเพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่นานอย่างอคคาเดีย
(ARCADIA) ซึ่งมีสาขาแรกอยู่พัททยา พอถึงช่วงที่เขาเข้ามาบริหาร
งานต่อจึงขยายสาขาไปยังภูเก็ต เชียงใหม่ และล่าสุดคือเขาใหญ่
ตามความตั้งใจแรกเริ่มของบุพการีที่ได้ซื้อที่ดินเอาไว้ตั้งแต่ต้น ดังนั้น
งานของเขาจึงอยู่ต่างจังหวัดเสียเป็นส่วนมาก

ทว่าด้วยความที่เกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ อีกทั้งยังต้อง
ติดต่องานกับบริษัทอีกหลายแห่งที่เข้าไปถือหุ้นอยู่ อชิระจึงเลือก
ซื้อคอนโดที่นี่ และทำธุรกิจสถานบันเทิงยามค่ำคืนรูปแบบบาร์ใน
ชื่อลิปดา (LIPDA) ซึ่งกำลังได้รับความนิยมในหมู่นักดื่มที่ปรารถนา
บรรยากาศดี ๆ และการบริการระดับสูง ด้วยลิปดานั้นเปิดให้บริการ
เฉพาะลูกค้าที่ถือครองบัตรสมาชิก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกค้าทางธุรกิจ
คนสนิทคุ้นเคย และลูกค้าที่ยอมจ่ายค่าสมาชิกรายปีด้วยวงเงิน
หลายหลัก แม้จะอยู่ในรูปแบบบาร์ แต่การบริการเสมือนอยู่ใน
เลาจน์ของโรงแรมหรูระดับห้าดาวก็ทำให้ลูกค้าพึงพอใจและยอม
จ่ายเงินเพื่อแลกกับความสะดวกสบายที่ได้รับ

เพราะเหตุนี้เองช่วงเวลาที่ผ่านมากกว่าสิบปี อชิระจึงสนใจแต่
การเพียรพยายามประคับประคองกิจการให้ผ่านพ้นวิกฤติต่าง ๆ
และขยับขยายธุรกิจอย่างมั่นคง ทำให้ชายหนุ่มไม่มีใครมีเวลาใส่ใจกับ
ความรู้สึกฉันคู่รักกับใครนั้ จะมีก็แค่การปลดปล่อยอย่างยินยอม
พร้อมใจของคุณอนเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่มีเพียงครั้งนี้นี้แหละที่
ทำให้เขาารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง...

เขาเห็นเจ้าของร่างบางตั้งแต่ตอนที่เจ้าตัวเดินมาห้อยนกายบนเก้าอี้ที่ชายหาดในช่วงบ่าย เป็นความสนใจที่ระคนแปลกใจ เพราะแสงแดดแรงจ้าไม่ได้ส่งผลให้เจ้าของผิวขาวดูหงุดหงิดเลย แม้แต่น้อย กลับกันเจ้าตัวยังนั่งเล่นนอนเล่นรับไอแดดอยู่บริเวณนั้น จนกระทั่งแดดเริ่มลมตก ทว่าอีกฝ่ายคงจะไม่ทันสังเกตเห็นเขาที่นั่งถัดออกมาหลายช่วงตัว เมื่อดวงตากลมโตคู่สวยที่เขาเห็นในยามไม่มีแว่นตากันแดดบังดูไม่สนใจสิ่งอื่นใดนอกเหนือไปจากธรรมชาติเบื้องหน้า และเพราะผลอึ่งที่สายตาไว้ที่คนตัวเล็กอยู่นาน เขาจึงทันเห็นว่าอีกฝ่ายลืมแว่นตากันแดดไว้ อหิระตั้งใจว่าจะนำไปฝากที่ลิโอบบี แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้นำไปฝาก ดันเหน็บติดกระเป๋าสื่อเอาไว้อยู่นาน

กระทั่งเขายังเฝ้ามองได้เห็นคนตัวเล็กกำลังเดินไปที่ชายหาดอีกครั้งหลังกลับมาจากกินอาหารมื้อค่ำข้างนอก จึงได้แต่เดินตามไปเงิบ ๆ ด้วยหวังจะคืนของให้ แต่สุดท้ายกลับได้อยู่ในเหตุการณ์ซึ่งอาจจะถือได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญของเจ้าตัว แววดาคู่นั้นที่แม้จะหม่นเศร้าแต่ก็ยังแฝงไปด้วยความเข้มแข็งอย่างยากจะหาได้ในช่วงเวลาแบบนั้น อีกทั้งวีรกรรมแสนสิ้นที่เขาคาดไม่ถึงได้กลายเป็นภาพจำติดตรึงอยู่ในความคิดของเขา ดังนั้นหากจะเรียกว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนั้นเป็นความประทับใจแรกพบก็คงไม่ผิดนัก

ซึ่งทั้งหมดทั้งหมดนั้นไม่นับว่าเป็นเรื่องดีเลยสักนิด เมื่อความคิดของเขาแม้แต่หลุดลอยไปหาคนตัวเล็กจนแทบไม่เป็นอันทำงานทำการตลอดหลายวันที่ผ่านมา...

“บอสเป็นอะไรหรือเปล่าครับ เห็นนั่งถอนหายใจมาหลายครั้งแล้ว” รัชพลผู้ทำหน้าที่เลขานุการจนเสมือนมือขวาของอหิระ ซึ่งนั่ง

อยู่บนเบาะหน้าข้างคนขับหันมาถามผู้เป็นนายด้วยความเป็นห่วง
“ฉันทำแบบนี้หรือ” ถามออกไปโดยไม่รู้ตัว จนได้ยินเสียง
หัวเราะกลับมา ส่วนคนที่อยู่ด้านหลังพวงมาลัยซึ่งทำหน้าที่เป็น
บอดีการ์ดพวงตำแหน่งควบคุมยานพาหนะไปในตัวกลับส่ายหน้า
หน่ายๆ

“ผมก็ได้ยิน” แมทริวตอบเสียงเรียบ ก่อนหนุ่มลูกครึ่งไทยกับ
อเมริกันจะกลับไปจอดจอสมาธิอยู่บนถนนเบื้องหน้าอีกครั้ง

“มีเรื่องให้คิดนิดหน่อย”

“งานที่คุณก็ลงตัวดีไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ใช่เรื่องงาน”

คราวนี้ลูกน้องทั้งสองคนถึงกับหันมองหน้ากันอยู่ชั่วครู่ด้วย
ความฉงน เนื่องจากเป็นเพียงไม่กี่ครั้งที่ผู้เป็นนายมีเรื่องให้ขบคิด
นอกเหนือจากเรื่องงานที่ต้องพบเจอทุกวันราวกับคนไม่มีวันหยุด

“ช่างมันเถอะ เดี่ยวก็ลืมๆ ไปเอง” เหมือนอชิระตั้งใจจะพูด
กับตัวเองเสียมากกว่า

ยังไม่ทันที่รัชพลคนช่างซักจะได้เอ่ยถาม รถยนต์ของพวกเขา
ก็เคลื่อนมาถึงลานจอดรถของลิปดาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งนอก
เหนือจากส่วนบาร์ ชั้นบนสุดของลิปดายังถูกจัดสรรพื้นที่ให้เป็น
ออฟฟิศสำหรับอชิระไว้ใช้ทำงาน มีोनาคว่าสูทตัวนอกที่ถอดออก
ขึ้นมา ก่อนจะก้าวลงจากรถไป

เลขานุการรูปร่างสูงโปร่งที่อายุมากกว่าอชิระเพียงแค่สามปี
เดินตามผู้เป็นนายไปติดๆ รัชพลเข้ามาทำงานกับภานุกผู้เป็นพ่อของ
ชายหนุ่มตั้งแต่เรียนจบ ด้วยบิดาของตนเคยทำงานกับท่านมาก่อน
จึงฝากฝังเขาเข้ามา แต่เพียงไม่กี่ปีภานุกก็จากไป จึงเป็นหน้าที่ของ

เขาและพ่อที่ต้องช่วยสอนงานอชิระ จวบจนอีกฝ่ายไว้วางใจและขอ
ให้เขามาเป็นเลขานุการนับจากนั้น

ทว่าเมื่อเข้ามาสู่วงการธุรกิจอย่างเต็มตัว เส้นทางนี้กลับไม่ได้
โรยด้วยกลีบกุหลาบแต่เป็นหนามกุหลาบที่พร้อมจะทิ่มแทงเรายาม
เพลอ เพราะเหตุนี้จึงทำให้อชิระติดต๋อไปหาแม่ทริทหนุ่มรุ่นน้องที่
ตนเคยให้ความช่วยเหลือเมื่อครั้งพักอาศัยอยู่ที่อเมริกาให้มาร่วม
งานกันในฐานะบอดี้การ์ด ตั้งแต่นั้นมาหากได้เห็นอชิระเมื่อไร ย่อม
ต้องเห็นลูกน้องสองคนคอยประกบอยู่ด้านหลังชายหนุ่มเมื่อนั้น

ดวงตาหลายคู่จับจ้องไปยังผู้มาใหม่ที่ต่างรู้จักว่าเขาคนนี่คือ
อชิระ คิวสตันนัท เจ้าของสถานบันเทิงแห่งนี้ และเป็นชายหนุ่ม
ที่เคยได้รับตำแหน่งนักธุรกิจหน้าใหม่เมื่อหลายปีก่อน จนกลายเป็น
ที่จับตามองของสื่ออยู่พักหนึ่ง ก่อนข่าวคราวและความสนใจจะ
เจียบลงเมื่อเจ้าตัวไม่คิดใช้โอกาสที่ว่าในการสร้างชื่อเสียงส่วนตัว ถึง
กระนั้นก็ยังคงมีคนอยากเข้ามาเป็นคนสนิทของชายหนุ่มอยู่ไม่
น้อย อาจจะเป็นด้วยรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่น แม้ใบหน้ายามปกปิดจะ
เรียบนิ่งอย่างที่คนมองเดาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ แต่นั่นกลับ
กลายเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวที่ทำให้หลายคนหลงใหลได้ไม่ยาก หรือ
อาจจะเป็นฐานะทางการเงินที่เรียกได้ว่ายิ่งกว่ามั่งคั่งสวนทางกับ
สภาวะเศรษฐกิจขาลง

อย่างไรก็ตาม คงไม่รวมใครคนหนึ่งที่ตรงดวงตาคมของอชิระ
เอาไว้ตั้งแต่ย่างก้าวเข้ามา คนที่อยู่ในความคิดของเขาหลายวัน
กำลังนั่งหันหน้าเข้าหาเคาน์เตอร์บาร์เครื่องดื่ม บรรยากาศโดยรอบ
คลอด้วยเสียงดนตรีคลาสสิกเพื่อเพิ่มความผ่อนคลาย ผิดกันกับ
สีหน้าของคนตัวเล็กที่เขาได้เห็นในตอนกำลังเดินขึ้นบันไดไปยังชั้น

สองซึ่งเป็นส่วนตัวกว่า ซึ่งมันไม่ได้เจียดใกล้กับความสบายใจเลย
แม้แต่บ่อย ส่งผลให้ผีเท้าของชายหนุ่มถึงกับชะงักไปครู่ใหญ่

โลกใบนี้ช่างกลมจนน่าตกใจจริง ๆ!

“บอสจะให้ผมส่งเครื่องดื่มอะไรไปที่ห้องทำงานหรือเปล่า
ครับ” รัชพลถามเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ทว่าคราวนี้มีหนောของผู้
ผู้เป็นนายกลับยกขึ้นเป็นเชิงปฏิเสธ

“ฉันว่าจะนั่งเล่นที่โซนไอพีสักหน่อย แล้วค่อยขึ้นไปทำงาน”

คำตอบที่ได้ทำเอาเลขานุการหนุ่มนึกแปลกใจ ก่อนมองตาม
สายตาของผู้เป็นนายไปหยุดยังคนตัวเล็กที่กำลังยกแก้วในมือขึ้นดื่ม
ไม่หยุด แล้วดวงตาเรียวยาวของคนไทยเชื้อสายจีนก็หริ่งเล็กน้อย

“นั่นมันน้องสอง...” รัชพลเอ่ยออกมาด้วยเสียงไม่เบานัก

“นายรู้จักเขาด้วยเหรอ” อชิระหันมาถามด้วยความแปลกใจ

“ผมรู้จักนะไม่แปลกหรอกครับ แต่ถ้าบอสรู้จักนี่สิครับเรียกว่า
แปลก”

“ฉันไม่รู้จัก” อชิระบอกปิดในขณะที่เบนสายตากลับไปยังคน
ตัวเล็กอีกครั้ง “เพียงแต่เคยเจอหน้าตอนอยู่หอคาเดี๋ยพทยาเมื่อปลาย
สัปดาห์ก่อน”

“วันที่เพื่อนบอสจากอเมริกาแวะมาเที่ยววะหรือครับ”

รัชพลจำได้ว่าวันนั้นเจ้านายหนุ่มยกให้เป็นวันหยุด ด้วยเจ้า
ตัวติดธุระต้องไปต้อนรับเพื่อนซึ่งเดินทางมาพักผ่อนที่ประเทศไทย
แต่จากคำบอกเล่าของผู้จัดการที่นั่นหลังจากเขาโทร. ไปคุยเรื่องงาน
ด้วย ก็ได้ทราบที่เจ้านายของเขาเพียงแค่ออกไปกินข้าวกับเพื่อนใน
ยามค่ำคืนเท่านั้น ส่วนเวลาที่เหลือก็เอาแต่นั่งทอดกายอยู่บนเก้าอี้
ริมชายหาดร่วมครึ่งค่อนวัน

“อ้อ”

รัชพลมองตอบคล้ายจับผิด แต่ครั้นเห็นดวงตาคมส่งสายตาปรามกลับมาเพราะยังไม่ได้คำอธิบายของคำถามก่อนหน้านี้ เลขาอนุกรมหนุ่มจึงรีบยืดตัวขึ้นเพื่อตอบคำถาม “ผมเองก็ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัวหรอกครับ แต่ติดตามรายการของน้องสองทุกคนก็เท่านั้น”

“รายการ?”

“ก็น้องสองทำรายการทูเกตเทอร์ของช่องยูทูบที่เจ้าแม่หมั้นชอบดูใจครับ ผมเองก็พลอยได้รับอานิสงส์ติดตามดูไปด้วยอีกคน”

อชิระพยักหน้ารับ เขาเคยได้ยินแม่ทิวคุยกับรัชพลอยู่หลายครั้ง แม้ว่าเจ้าตัวจะเป็นลูกครึ่งไทยกับอเมริกัน แต่ถ้าถามถึงเรื่องเกี่ยวกับเมืองไทย ก็เห็นทีจะมีเพียงแค่ภาษาเท่านั้นที่แม่ทิวเข้าใจ ดังนั้นบอดี้การ์ดของเขาจึงมักจะหารายการหรือสื่อที่แนะนำทั้งทีกินที่เที่ยวภายในประเทศดูอยู่เสมอ และคอยไปตามรอยทุกครั้งเมื่อมีวันหยุดยาว แต่เขาเพิ่งรู้เอาตอนนี้เองว่าเป็นรายการที่คนตัวเล็กในครรรลองสายตาเป็นพิธีกรอยู่

คิดจนเดินมาถึงโซนวีไอพีที่อชิระสร้างขึ้นมาให้ตัวเอง เพื่อนที่แทบนับหัวได้ และคู่ค้าคนสำคัญในแวดวงธุรกิจเท่านั้น เนื่องจากที่ตรงนี้มีความเป็นส่วนตัว เหมาะแก่การพูดคุยเรื่องสำคัญมากกว่า ทั้งยังเป็นจุดที่ทำให้เห็นบริเวณโดยรอบของสถานที่แห่งนี้ได้เกือบทุกมุม

“คอแข็งเหมือนกันนะ” อชิระพิมพ์ำขึ้นมาเมื่อเห็นมือบางยกแก้วในมือขึ้นกระดกไม่หยุด

“ครับ?”

“ไม่มีอะไร นายจะไปไหนก็ไปเถอะ”

“แล้วบอสนจะรับอะไรดีครับ ผมจะได้ไปส่งข้างล่างให้ยกขึ้นมาให้”

“เวอร์จินโมฮิโตะ”

ชื่อเครื่องดื่มที่หลุดออกมาจากกริมฟีปากได้รูปทำเอาคนรอบรับคำสั่งถึงกับชะงัก เพราะมันไม่ได้อยู่ในรายการความชอบของอชิระเลยแม้แต่หน่อย

โมฮิโตะคือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของน้ำมะนาว น้ำตาลทราย ไซดา และใบสะระแหน่ พอพ่วงคำว่าเวอร์จินเข้าไป นั่นแปลว่าแก้วนี้จะไม่ผสมแอลกอฮอล์ลงไปด้วย เพราะเครื่องดื่มนี้แบบปกติจะผสมรัม

“เวอร์จินโมฮิโตะ?” รัชพลทวนคำสั่งอีกครั้งด้วยเสียงที่สูงกว่าเดิมคล้ายต้องการถาม

“อ้อ แต่ไม่ต้องยกขึ้นมานะ” ดวงตาคมยังคงจับจ้องไปที่เจ้าของร่างบาง “บอกให้บาร์เทนเดอร์เสิร์ฟให้เขาเลย”

Chapter 3

คุณอาร์ค

ดวงตากลมโตมองหน้าบาร์เทนเดอร์สลัดกับเครื่องดื่มที่ถูกลงตรงหน้า การสั่งเครื่องดื่มให้แก่คนที่หายตาในสถานแบบนี้เชื่อว่าสารินจะไม่เคยพบเจอ กระนั้นก็น่าจะเป็นตอนที่เขาอยู่ในสภาพที่ตีมากกว่านี้ไม่ใช่หรือ เพราะใบหน้าบอກบุญไม่รับและหัวคิ้วที่ขมวดผูกกันเป็นปมในตอนนี้ เขาไม่คิดว่าจะมีใครหลงผิดมาสานสัมพันธ์ด้วยนักหรรอก

“แน่ใจนะครับว่าไม่ผิดคน”

“ครับ” บาร์เทนเดอร์รับคำยิ้ม ๆ แม้เดิมทีจะนึกแปลกใจ แต่เมื่อเป็นคำสั่งที่มาจากนายใหญ่ของลิปดาเขาจึงไม่คิดตั้งคำถามต่อ

“เหมาะกะกับเป็นเครื่องดื่มล้างปากได้ไม่เลว” เอ่ยพลางก้มศีรษะเล็กน้อยรับ ก่อนจะยกแก้วตรงหน้าขึ้นจิบ แล้วดวงตากลมโตก็เบิกขึ้นเล็กน้อยคล้ายพึงพอใจ

ทว่าไม่ทันไรโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ข้างกายก็แสดงสายโทร.

เข้าพร้อมกับแรงสั่นที่ทำให้มีอบางจำต้องยกมันขึ้นมาด้วยไม่ยอม
ให้รบกวนคนอื่น สารินมองชื่อที่ปรากฏบนหน้าจออย่างขังใจ ครู
ใหญ่กว่าเขาจะยอมลากปลายนิ้วลงบนหน้าจอเพื่อรับสาย เพราะดู
ท่าทางอีกฝ่ายคงไม่มีทางยอมวางก่อนเป็นแน่

[สองต้องลบคลิปสั้นทิ้งเดี๋ยวนี้]

ปลายสายเข้าเรื่องทันทีที่สัญญาณร่อเปลี่ยนไปจนคนตัวเล็ก
ถึงกับทำปากเบ้อย่างไม่พอใจ ซึ่งทุกการกระทำนั้นอยู่ในสายตาของ
อชิระมาโดยตลอด

เมื่อเข้าหลังจากส่งคลิปวิดีโอไปยังห้องแชตของธนบดีเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว ไม่ถึงนาทีต่อจากนั้นก็มียายเรียกเข้าจากตัวการกลับ
มาอีกครั้งเพราะต้องการอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้น ด้วยการหยายการ์ด
‘เข้าใจผิด’ ทั้ง ๆ ที่ภาพและเสียงออกจะชัดเจนขนาดนั้น

สารินเข้าใจว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะสำนึกในความผิดของตัวเอง
และโชคร้ายของเขาที่ธนบดีดันเป็นหนึ่งในนั้น!

หลังวางสายครั้งที่สอง ธนบดีก็ทำในสิ่งที่ยิ่งทำให้เรื่องที่เกิด
ขึ้นยุ่งยากมากไปกว่าเดิม โดยการโพสต์ลงโซเชียลมีเดียของตัวเอง
ด้วยถ้อยคำตัดพ้อน้อยใจคล้ายกับว่าตนเป็นผู้บริสุทธิ์ที่โดนสาริน
บอกเลิก ด้วยความที่คนรู้จักในโซเชียลมีเดียส่วนตัวของธนบดีเป็น
กลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่รุ่นน้องร่วมสถาบันของสารินเช่นกัน จึงทำให้
หลายคนพากันคอมเมนต์ว่าเป็นเพราะสารินเริ่มมีชื่อเสียงจาก
รายการที่กำลังทำอยู่ส่งผลให้มีตัวเลือกที่ดีกว่าธนบดีเข้ามา หลาย
คนให้กำลังใจธนบดี ขณะเดียวกันก็ต่อว่าสารินเสีย ๆ หาย ๆ ทั้งที่
ไม่รู้เรื่องจริง เพราะเหตุนี้ด้วยความโมโหที่ถูกเข้าใจผิด สารินจึงโพสต์
คลิปวิดีโอที่ว่าลงบนเฟซบุ๊กส่วนตัวพร้อมใส่ข้อความ

ช่วยดูให้หน่อยนะครับ ว่าผู้ชายในคลิปใช้พีวีหรือเปล่า เพราะสองถ้ามแล้วเขาก็เอาแต่ปฏิเสธทำเดี๋ยวเลย

แต่ด้วยมุกกล้องที่ไม่ได้เห็นใบหน้าฝ่ายหญิงอย่างชัดเจนจึงไม่อาจอนุมานได้ว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร แต่คนใกล้ชิดเมื่อได้ยินเสียงของคนในคลิปก็น่าจะพอเดาได้ไม่ยาก ดังนั้นสถานการณ์จึงพลิกกลับ กลายเป็นชนิดที่ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เพียงลำพัง ซึ่งแน่นอนว่านั่นไม่ใช่ปัญหาของเขาอีกต่อไป

แม้ว่าหลังจากนี้ทางนั้นจะฟ้องร้องเขาก็ยินดีจ่ายค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ถือเสียว่าเป็นค่าความสะใจและค่าที่ทำให้เขารวมถึงอีกหลายคนได้ตาสว่าง!

[สองรู้ไหมว่าคลิปนั้นมันทำให้คนเข้าใจผิดไปหมดแล้ว]

“จะเข้าใจผิดได้ยังไง ในเมื่อมันเป็นเรื่องจริง” สารินระบายออกมาด้วยความหงุดหงิด “นอกเสียจากว่าพีวีไปหลอกคนอื่น นอกเหนือจากสองอีก จนทำให้โดนเขาทั้งไม่ต่างกัน”

เกิดความเจ็บช้ำอึดใจหนึ่งราวกับสิ่งที่สารินพูดออกไปนั้นแทงใจดำคนปลายสายเข้า ซึ่งความจริงแล้วเรื่องนี้เป็นเพียงการคาดเดาและพลังปากออกไปเท่านั้น ทว่าดูเหมือนความนิ่งเงียบจากปลายสายจะกลายเป็นคำตอบให้ข้อสงสัยนี้ได้เป็นอย่างดี

“เป็นอย่างที่สองบอกสินะ” สารินหัวเราะแค้นๆ อย่างนี้ก็ตามันตัวเองที่หลงแพ้อกมาได้เนิ่นนาน

[ไปกันใหญ่แล้ว เรื่องนี้พี่อธิบายได้นะสอง]

“อธิบายว่าพีวีหลอกคบสองเพราะต้องการเงิน พอดับหลังก็ไปมีอะไรกับเพื่อนสนิทอย่างนั้นนะเธอ”

ปลายสายเงียบไปราวกับไม่คิดว่าเขาจะล่วงรู้ความลับนี้เข้า

เพราะคลิปวิดีโอที่ส่งไปไม่ได้มีบทสนทนาใดๆ นอกเหนือไปจากเสียงของคนสองคนที่กำลังฟังใจในการกระทำของกันและกัน

“อันที่จริงพีบิวควรจะได้ใจด้วยซ้ำ เพราะว่าต่อจากนี้พีกับเขาจะได้กินกันอย่างเปิดเผย ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ลักกินขโมยกินแบบนั้นอีก”

[สอง!]

“พีไม่มีสิทธิ์มาขึ้นเสียงใส่สองแบบนี้” สารินกัดฟันเอ่ยพร้อม กับพยายามข่มอารมณ์ที่กำลังปะทุให้สงบลง ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงลมหายใจจากปลายสายอย่างที่เดาได้ว่าอีกฝ่ายก็คงกำลังพยายามระงับอารมณ์เช่นกัน

[สอง...ให้โอกาสพีอีกครั้งได้ไหม]

“เลิกถามในสิ่งที่ตัวเองก็รู้คำตอบดีเถอะพีบิว”

[แต่พีไม่ยอมให้เรื่องของเรจบแบบนี้แน่ๆ สองก็รู้ว่าพีรักสองคนเดียว]

“ไม่กระดากปากบ้างหรือที่พูดว่ารักสองคนเดียวออกมาแบบนี้ ถ้ารักกันจริง...พีจะทำแบบนี้ทำไม หรือว่าต้องให้สองส่งคลิปให้ดูอีกรอบเพื่อความแน่ใจ” มุมปากของสารินแสบเยิ้มอย่าง นึกวังเกียจ

[มันก็แค่ความต้องการชั่วคราวชั่วครว พอบอกก็แยกย้าย]

“แล้วพอต้องการก็ค่อยกลับมาเจอกันใหม่”

[เห็นไหม สองเองก็เข้าใจพีเหมือนกัน]

“พีกล้าพูดออกมาได้ยังไง! แล้วที่สองบอกไปแบบนี้เขาเรียกว่าประชด ไม่ได้หมายความว่าเข้าใจ”

[แต่มันคือเรื่องจริง พีไม่เคยคิดอะไรกับปิดเลยสักนิด คนที่

พี่รักจริง ๆ คือสองต่างหาก]

“เก็บบทพวกนี้ไปใช้กับเพื่อนรักของพี่เถอะ เขาอาจจะยอมเชื่อพี่อยู่บ้าง แต่สำหรับสอง...โง่ครั้งเดียวก็เกินพอ!”

สารินตัดสายทิ้งแล้วรีบปิดเครื่องทันที ตอนแรกเขาคิดว่า ธนบดีจะคิดได้ถึงความผิดที่ตัวเองทำ แต่บางคนเมื่อดำดิ่งลงไปแล้วก็ยากที่จะจู่ครั้งขึ้นมา ตอนนี่จากความโกรธมันแทบจะกลายเป็นเกลียดจนไม่อยากพบหน้า แม้ว่าเมื่อตอนสายของวันอีกฝ่ายจะถ่อมาหาถึงออฟฟิศทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้บอกปากว่ายุ่งนุกนหนา

ทว่าถึงจะเป็นเช่นนั้นเขาก็พยายามหาทางหลบเลี่ยงออกมาจนได้ และการเลือกมานั่งตมที่ลิปตาก็เพราะรู้ว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ได้เปิดให้คนนอกเข้ามาได้ง่าย ๆ อย่างเขาเองหากไม่ได้ถือบัตรสมาชิกที่ลูกค้าเป็นคนให้มาแทนคำขอบคุณที่ช่วยประชาสัมพันธ์ร้านอาหารจนโด่งดังก็คงไม่ได้มีโอกาสเข้ามาที่นี่ได้ง่าย ๆ เช่นกัน

สีหน้าของสารินหลังวางสายโทรศัพท์มีแววเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัดจนอชริระสังเกตเห็นได้ แม้จะนึกแปลกใจตัวเองที่เผลอจ้องมองอีกฝ่ายอยู่นาน และแน่ใจว่าไม่เคยเป็นเช่นนั้นกับใครมาก่อน ทว่าในยามที่เห็นคนตัวเล็กลุกออกจากเก้าอี้คล้ายกำลังจะกลับ เขาก็หันไปออกคำสั่งกับเลขานุการหนุ่มทันที

“ช่วยออกไปดูให้หน่อยว่าเขากลับยังงัย ตมหนักขนาดนั้นคงไม่ดีแน่ถ้าขับรถมาเอง”

แม้รัชพลจะรู้สึกแปลกใจกับการกระทำของผู้เป็นเจ้าของมากมายแค่ไหน กระนั้นเลขานุการหนุ่มก็ยังรับคำสั่งอย่างว่องไว ก่อนจะสรวททำตามคนตัวเล็กออกไปด้านนอกทันที

ด้านคนที่กำลังจะเดินออกไปเรียกแท็กซี่กลับโดนใครบางคน

จุใจมโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ผู้ชายคนนั้นลากคนตัวเล็กไปยังด้านข้างอาคารที่เป็นมุมมืด ซึ่งมีเพียงแสงไฟจากด้านหน้าบาร์ส่องเข้าไปให้เห็นแค่สลัว ๆ เท่านั้น เมื่อเห็นท่าไม่ดีรัชพลจึงต่อสายไปยังผู้เป็นนายเพื่อแจ้งรายละเอียดคร่าว ๆ ส่วนตัวเองยังคงคอยเป็นหูเป็นตาอยู่ไม่ห่าง ต่อจากนั้นไม่กี่นาทีอชิระก็เดินมาสมทบ

“ให้ผมเข้าไปดูเองดีกว่าครับบอส” รัชพลร้องแขนผู้เป็นนายเอาไว้ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินเข้าไป

“ฉันไปเอง นายรออยู่ตรงนี่แหละ ถ้าเห็นท่าไม่ดีก็โทร. ตามแมทมาได้เลย” ชายหนุ่มกำชับ เพราะเขาตั้งใจว่าจะไม่ทำเพียงแค่นั่งมองดูสถานการณ์เฉย ๆ แน่ จากนั้นจึงรีบเท้าเข้าไปใกล้คนทั้งคู่จนกระทั่งได้ยินเสียงสนทนาชัดเจน

“พี่ไม่มีวันเลิกกับสอง!” ธนบดีตะโกนก้องอย่างคนควบคุมสติไม่อยู่

“แต่สองถือว่าตัวเองเลิกกับพี่บิวแล้ว และตอนนี้พวกเราที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับอีก”

“พี่รักสองจริง ๆ นะ” น้ำเสียงที่ส่งออกมาเจือไปด้วยแววแว้ววอน

“พี่เลิกพูดคำว่ารักสักที่ได้ไหม สองฟังมันจนเวียนเต็มทีแล้ว” สารินบอกด้วยสีหน้าระอา “ถ้าอยากได้เงินนัก พี่ไม่ต้องลำบากเล่นละครตบตาสองหรอก เอาเวลาไปทำมาหากินเองไม่ยุ่งกว่าหรือ”

ธนบดีมองคนตรงหน้าด้วยแววตาแข็งกร้าวขึ้น ความโกรธยามที่เห็นคลิปวิดีโอที่เขาอดรัดกับปณิดาซึ่งถูกโพสต์ลงโซเชียลมีเดียของสารินว่ามากแล้ว กระนั้นเขาก็พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ

เพราะยังหวังพึ่งพาอีกฝ่ายอยู่ ทว่าในยามนี้ที่เขาโดนตอกกลับมา
อย่างเจ็บแสบ เส้นความอดทนของเขาก็ใกล้จะขาดสะบั้นลงทุกที

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ”

เสียงทุ้มที่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลังส่งผลให้สารินหันไปมองด้วย
ความตกใจระคนอุ้งใจไปพร้อมกัน ก่อนดวงตากลมโตจะฉายแวว
แปลกใจอยู่ครู่หนึ่งในยามที่ดวงตาคมมองสบมา

“มีครับ / ไม่มี!” สองเสียงตอบพร้อมกันแต่คำตอบกลับไป
คนละทาง กระนั้นอชิระก็รู้ว่าควรจะต้องเลือกเชื่อใคร

“ถ้ามีเรื่องต้องคุยกัน ไปคุยด้านนอกไม่ดีกว่าหรือครับ”
เสียงเรียบนิ่งแต่กลับแฝงไปด้วยอำนาจที่มองไม่เห็น ส่งผลให้คนฟัง
รู้สึกหวาดหวั่นไม่น้อย

“มึงไม่ต้องมาเลือกเรื่องของคนอื่น!” ธนบดีเอ่ยขึ้นด้วยเสียง
กราดเกรี้ยว สีหน้าบางชัดถึงโทสะและพร้อมอาละวาดเต็มที่ เพราะ
เหตุนี้กับความสลับวาทะจึงทำให้เขาไม่ได้ใส่ใจใบหน้าคู่ตาอย่าง
อชิระเท่าใดนัก

“คงไม่ยุ่งไม่ได้ เพราะผมเป็นเจ้าของที่นี่”

ว่าแล้วอชิระก็ถือวิสาสะกุมมือบางเอาไว้หลวม ๆ ก่อนจะ
ออกแรงรั้งให้เดินตามเขาออกไปจากมุมมืด ทว่าก้าวขาไปได้ยังไม่
ทันไร ธนบดีก็เข้ามากระซอกแขนอีกข้างของสารินเอาไว้ด้วยแรง
ทั้งหมดที่มี ส่งผลให้คนตัวเล็กร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

“เรายังคุยกันไม่รู้เรื่องนะสอง”

“เราไม่มีอะไรต้องคุยกันแล้วต่างหาก” สารินพยายามดึงมือ
ตัวเองกลับ แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมปล่อย

อชิระเดินเข้ามาใกล้แล้วออกแรงบิดข้อมือของธนบดีจนร้อง

โอดโอยเสียงดัง ซ้อมมือบางจึงได้รับอิสระอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะดันคนตัวเล็กให้เดินนำออกไปก่อน

“เพราะมันใช่ไหม สองเลยเอาเรื่องที่พี่น้องใจมาเป็นข้ออ้างให้เราเลิกกัน” ธนบดีถามเสียงกร้าว ก่อนจะพาตัวเองมายืนขวางคนทั้งคู่เอาไว้

ทางด้านรัชพลเห็นท่าไม่ดีจึงโทร. เรียกแมทธิวให้เข้ามาสมทบ เพราะดูจากรูปร่างของธนบดีแล้ว เขาคงกันอีกฝ่ายคนเดียวไม่ไหวแน่ ๆ ด้วยทางด้านผู้เป็นนายก็ต้องคอยดูแลสารินเช่นกัน

“อย่าดีแต่โยนความผิดให้คนอื่น พี่อาจจะทำเรื่องเลว ๆ พวกนั้นได้โดยไม่รู้สึกอะไร แต่สำหรับสอง...มันเป็นเรื่องที่น่าขยะแขยงที่สุด!”

คราวนี้ดูเหมือนธนบดีจะควบคุมอารมณ์ไม่ได้อีกต่อไป ดวงตาโกรธซึ่งกวาดมองไปรอบกาย ก่อนคว้าเอาขวดเบียร์ที่แตกจนขอบเป็นปากฉลามอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วซึ่มมันมาตรงหน้าโดยมีเป้าหมายเป็นอชิระที่เข้าใจว่าอีกฝ่ายคือคนรักใหม่ของตัวเอง เพราะขาดสติเพียงชั่ววูบทำให้ธนบดีฟุ้งมือที่ถือขวดปากฉลามออกไปเต็มแรง

“คุณ!”

เจ้าของเสียงใส่ร้องลั่นพร้อมกับมือบางที่พยายามยื่นเข้ามาขวาง จากเป้าหมายที่ควรจะเป็นหน้าท้องของอชิระกลับกลายเป็นฝ่ามือข้างซ้ายของสาริน ที่บัดนี้อาบไปด้วยเลือดสีแดงสดอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“สอง!” อชิระตะโกนก้อง ก่อนจะรีบประคองคนตัวเล็กพร้อมคว้าซ้อมมือบางเอาไว้ นับตั้งแต่ที่รู้ชื่อของอีกฝ่ายเขาก็จดจำได้เป็น

อย่างดี แต่ไม่คิดว่าจะได้เรียกออกมาในสถานการณ์เช่นนี้

ขณะเดียวกันธนบัตรก็อาศัยช่วงจังหวะชุมนุมวิงวั้นออกไปอย่างรวดเร็ว ทางฝ่ายบอดีการ์ดหนุ่มที่เพิ่งมาถึงรีบวิ่งตามธนบัตรไป หลังได้รับคำสั่งจากผู้เป็นนาย ส่วนรัชพลถูกสั่งให้ไปนำรถออกเพื่อพาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติสัมพัทธ์ของสารินยังคงทำงานได้ดี เช่นเดียวกับความรู้สึกที่รับรู้ถึงความเจ็บปวดได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

บ้าเอ๊ย! ใครว่าอกหักไม่ถึงกับตาย นี่เขาจะได้ตายจริง ๆ เพียงเพราะถูกหักอกนี่แหละ

สารินถูกส่งเข้าไปทำแผลทันทีที่ถึงโรงพยาบาล ระหว่างนั้นร่างสูงก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าห้องเพื่อรอคนบาดเจ็บ จากนั้นไม่นานรัชพลที่เอารถไปจอดเรียบร้อยแล้วก็เข้ามาสมทบ

“แมทโทร. มารายงานว่าตามจับผู้ชายคนนั้นไม่ทันครับ แต่ภาพจากกล้องวงจรปิดน่าจะทำให้ตามจับตัวได้ไม่ยาก”

อชิระพยักหน้ารับคำ เขารู้ดีว่าบริเวณมุมมืดตรงนั้นมักกล้องวงจรปิดที่สามารถเก็บภาพแม้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีแสงสว่างไม่มากนักได้

“บอกให้คนที่ลิปดาดูเรื่องขอเบียร์ที่ทิ้งไม่เป็นที่ เป็นทางด้วย” อชิระนึกเคืองเรื่องนี้มาตลอดทาง เนื่องจากบริเวณนั้นถูกใช้เป็นเส้นทางขนส่งวัตถุดิบเข้าทางหลังร้าน อาจจะมีคนประมาทเดินเลื้อยทำตกเอาไว้ได้ และด้วยราคาค่าบริการของลิปดาที่สูงลิ่วจึงไม่ควรเกิดเหตุการณ์อันตรายเช่นนี้ ก่อนจะมองไปยังบานประตูห้องทำแผลที่ยังปิดอยู่ “แล้วก็ให้คนเตรียมภาพจากกล้องวงจรปิดเอาไว้เลย

“เพื่อเขาจะต้องใช้เพื่อแฉงความ”

“แต่ถ้าเรื่องนี้ถึงตำรวจก็คงยุ่งยากอยู่พอสมควรนะครับบอส”

“แล้วก็ไม่รู้ว่าตำรวจจะจัดการได้หรือเปล่า” ร่างสูงถอนหายใจ

“แต่ยังไงก็ควรจะบอกให้เขาไปแฉงความเอาไว้ด้วยดี”

“ดูเหมือนบอสจะเป็นห่วงน้องสองมากเลยนะครับ”

“ก็เขาเอามือเข้ามาบังไม่ให้ฉันโดนแทง”

“จะบอกว่าที่ทำอยู่ตอนนี้เป็นเพราะต้องรับผิดชอบอย่างนั้น
เหวอครับ”

“แล้วมันจะมีเรื่องอะไรได้อีก” อชิระตอบเสียงติดรำคาญ

“แต่ปกติผมไม่เคยเห็นบอสใส่ใจใครขนาดนี้ แม้กระทั่งเรื่องที่เกิดขึ้นเข้าไปตามน้องสองนั่นก็ด้วย”

“อย่าถามอะไรมากนักเลยนะ”

รัชพลยอมนงเงียบ แต่มุมปากกลับยกยิ้มขึ้นมาเมื่อมองภาพ
ผู้เป็นนายที่กำลังจับจ้องประตูห้องทำแผลด้วยสีหน้าเป็นกังวล หาก
เรียกว่าถูกใจก็อาจจะได้ ส่วนเรื่องที่จะมีโอกาสพัฒนาไปมากกว่านี้
ใหม่ก็คงต้องลุ้นกันอีกที ในเมื่อเจ้านายของเขายังโศกสนธิ อีกทั้ง
น้องสองที่เขาติดเรียกชื่อนี้ตั้งแต่ติดตามรายการของเจ้าตัวก็ดู
เหมือนจะเพ็งโศกมาหมาด ๆ

ใช้เวลาเกือบชั่วโมงกว่าสารินจะออกมาจากห้องทำแผล
พร้อมผ้าพันแผลสีขาวที่พันอยู่รอบฝ่ามือข้างซ้าย ยังดีว่าแผลที่โดน
แค่เฉียดตรงอุ้งมือเท่านั้น กระนั้นก็ยังลึกมากพอจนส่งผลให้ใบหน้า
ติดหวานซีดเขียว ริมฝีปากบางเม้มแน่นยามที่เดินเข้ามาหาห้องสูง
ซึ่งลุกขึ้นทันทีเมื่อเห็นเขาออกมาจากห้อง

“เดี๋ยวผมจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้เอง” อชิระออกปากก่อน

“ไม่ดีกว่าครับ ต้นเหตุของเรื่องมาจากผมเอง ไม่รบกวนคุณดีกว่า”

“เรื่องมันเกิดขึ้นในสถานที่ของผม แล้วผู้ชายคนนั้นก็ตั้งใจจะทำร้ายผม ไม่ใช่คุณ” อชิระเอ่ยอย่างใจเย็น น้ำเสียงที่ส่งออกไปเจือแววอ่อนโยนมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเห็นดวงหน้าติดหวานงอแง “แบบนี้ผมพอจะออกค่าใช้จ่ายให้ได้หรือยัง”

“ให้บอสจัดการเถอะครับน้องสอง” เมื่อเห็นว่าคนตัวเล็กตั้งใจจะทำเจ็ยต่อ รัชพลจึงแทรกตัวเข้ามาร่วมวงด้วย แต่เพราะคำเรียกราวกับคนคุ้นเคยกันดีทำให้สารินเอียงคอมองอย่างสงสัย “พี่พลครับ รัชพล เป็นเลขานุการของคุณอาร์ค อชิระ ศิวสตานนท์ แล้วพี่ก็เป็นแฟนคลับรายการทูเกตเทอร์ของน้องสองด้วย”

สารินไม่รู้ว่าจะควรจะตื่นเต้นดีใจที่ได้เจอแฟนคลับ หรือว่าควรจะทำตัวอย่างไรต่อหน้าชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นนักธุรกิจผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงโรงแรมและสถานบันเทิงยามค่ำคืนที่เขาได้มีโอกาสเจอเจ้าตัวเป็นหนที่สองแล้ว แม้ว่าครั้งแรกจะยังไม่รู้จักอีกฝ่ายทั้งยังอยู่ในสถานการณ์น่ากระอักกระอ่วน และเขาดันก่อเรื่องเอาไว้โดยไม่ได้คำนึงถึงคนที่อยู่ในบริเวณนั้นเลยสักนิด หลังจากนั้นก็ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะรับมืออย่างไร คิดได้ดังนั้นความรู้สึกผิดจึงก่อตัวขึ้นทำให้เขาเอ่ยปากตอบรับออกไปอย่างเสียงไม่ได้

“เอาอย่างนั้นก็ได้ ยังไงก็ขอบคุณนะครับ” สารินยกมือขึ้นไหว้อย่างแก่ ๆ กัง ๆ เพราะมือที่ใช้งานได้อย่างถนัดเหลือเพียงข้างเดียว

“แล้วแผลเป็นยังงบบ้าง เจ็บมากหรือเปล่า” ท้ายประโยคที่เสียงทุ้มเอ่ยถามฟังดูนุ่มนวลอย่างประหลาด

“ฤทธิ์ยาชายังไม่หมดครับ แต่หลังจากนี้ก็คงปวดเอาเรื่องอยู่”

เสียงโศกออกออกไปอย่างคนมีอัธยาศัยดีมาแต่ไหนแต่ไร และด้วยอาชีพที่ทำอยู่ก็ทำให้เขาเข้ากับใครได้ไม่ยากแม้กับคนที่เพิ่งเคยเจอกันก็ตาม

“คุณได้เอารถมาที่ลิปดาหรือเปล่า ผมจะได้ให้คนขับไปส่งให้”

“เปล่าครับ สองคิดว่าวันนี้มาตี๋มก็เลยไม่ได้ขับมาด้วย” สารินตอบกลางก้าวก้าวตามร่างสูงที่เดินนำไปยังส่วนชำระเงินด้วยกัน โดยมีรถพลเดินตามมาไม่ห่าง

ครู่หนึ่งอชิระแผลอขมวดคิ้วกับคำเรียกแทนตัวที่เปลี่ยนไปจนคนตัวเล็กรู้สึกได้

“เอ่อ...”

“ผมชอบที่คุณเรียกแทนตัวเองว่าสอง”

“มันชินปากนะครับ ปกติสองจะเรียกแทนตัวเองแบบนี้เวลาคุยกับคนอายุมากกว่า” หลังจากได้ทราบว่ายายหนุ่มเป็นใคร สารินก็รับรู้ได้ทันทีว่าอชิระมีอายุมากกว่าตนอยู่หลายปี

คนที่โดนกล่าวหาว่าอายุมากกว่าถึงกับหน้าตึงขึ้นมาทันทีก่อนจะกระแอมในลำคอเพื่อดึงหัวข้อสนทนากลับไปเรื่องเดิมอีกครั้ง “ที่คุณบอกว่าวันนี้ไม่ได้ขับรถมาด้วย หมายความว่าปกติก็ขับไปทำงานใช่ไหม”

“ครับ” สารินตอบรับพลางพยักหน้า

“หลังจากนี้ผมจะให้คนไปรับไปส่งคุณเวลาไปไหนมาไหนก็แล้วกัน”

“โอย ไม่ต้องครับ ไม่ต้อง” มือขวาที่ยังคงใช้งานได้เป็นปกติโบกปัด “แค่นี้ก็เกรงใจจะแย่แล้ว”

“บอกแล้วว่ามันเป็นเรื่องของผมเหมือนกัน เอาตามที่ผมบอก

นั่นแหละ” ว่าแล้วก็เดินเลียงออกไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่าย โดยทิ้งให้คนตัวเล็กยืนมองตาปริบ ๆ

รัชพลที่ได้ยินบทสนทนาอยู่ตลอดก้าวเท้าเข้ามาสมทบ พลังมองใบหน้าติดหวานที่ปากบ่นอุบอิบไม่เลิก

“อย่าปฏิเสธความหวังดีของบอสเลยครับน้องสอง”

“เจ้านายของพี่พลนี่เอาแต่ใจเหมือนกันนะครับ” สารินบอกซ้ำ ๆ เหมือนจะขึ้นชมนิสัยที่ว่ามากกว่าจะตำหนิ

“อยากจะค้านอยู่นะครับ แต่ก็ไม่เคยเห็นบอสในโหมดตามใจคนอื่นเหมือนกัน”

สารินผงกศีรษะรับคำ เขาเองเคยได้ยินเรื่องราวของอีกฝ่ายจากสื่อในยามที่ชายหนุ่มให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับธุรกิจของตัวเองและคำบอกเล่าของคนในบริษัทมาบ้าง ทว่าก็ไม่ได้ให้ความสนใจเท่าใดนัก จึงทำให้เขาไม่สามารถจดจำใบหน้าของอชิระได้เมื่อตอนพบเห็นกันก่อนหน้านี้

“อย่าถือสาคนอายุสามสิบสองที่ยังโสดเลยครับน้องนี่ยังไม่รู้ว่าถึงเวลาจริง ๆ จะเอาใจใครเป็นหรือเปล่า”

สารินนึกแปลกใจในสถานะโสดของคนที่อยู่สมบูรณ์แบบแทบทุกกระเปียด และดูน่าจะหาคนรักได้ไม่ยาก กระนั้นก็ยังสงรอยยิ้มตอบรับรัชพลกลับไป “นั่นสิครับ”

“แต่คนแบบนี้หากคิดตามใจใครสักคนแล้ว เรียกว่าถวายหัวเลยนะครับ”

ดวงตากลมโตมองไปยังร่างสูงที่ย้ายตัวเองไปยังช่องรับยาด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ ทว่าเมื่อคิดถึงเรื่องราวที่เกิดกับเขาเมื่อปลายสัปดาห์ก่อน ก็เห็นที่ว่าภาพลักษณ์นิ่ง ๆ ของอชิระคงไม่อาจ

จะบดบังความอ่อนโยนในสายตาที่ส่งมาหาเขาได้ แม้วันนี้ชายหนุ่มจะอยู่ในชุดกึ่งทางการและทรงผมถูกเซตเป็นทรงอย่างดี ต่างจากหลายวันก่อนที่อยู่ในชุดสบาย ๆ อีกทั้งผมก็ดูเหมือนไม่ได้ใส่ใจจัดทรงเท่าไรนัก

ความคิดนั้นทำให้ริมฝีปากบางยิ้มออกมาบาง ๆ อย่างนึกซ้นกับความกลมของโลโก้ใบนี้ ถึงกระนั้นเขาก็ยังนึกภาพไม่ออกอยู่ดีว่าเจ้าของใบหน้าเรียบนิ่งกับดวงตาคมสันลึกลับที่เจือแววดูคู่นั้นจะเป็นคนตามใจใครอย่างถวายหัวแบบที่รัชพลบอกได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องใจดี เขาคงไม่เถียง

“ยาที่หมอลให้มามีแค่แก้ปวดกับแก้อักเสบ” อชิระยื่นถุงยา ให้แก่คนที่นั่งข้างกายเขาบนเบาะหลังภายในห้องโดยสารรถยนต์ “แต่คุณเพิ่งดื่มมาหนัก ควรทิ้งช่วงสักพัก แล้วยังกินยาอย่างน้อยก็ควรกินอาหารรองท้องก่อน อยากให้ผมแวะร้านอาหารหรือร้านสะดวกซื้อสักหน่อยไหม”

“ไม่เป็นไรครับ ที่ห้องสองยังมีอาหารแช่แข็งอยู่” ตอบออกไปโดยไม่ต้องคิด “ว่าแต่...รู้ด้วยหรือครับว่าสองดื่มมาหนัก”

เป็นคำถามที่ส่งผลให้อชิระถึงกับชะงัก และหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ด้วยว่าเหตุใดจึงไม่ยอมตอบออกไปตรง ๆ

“แต่คนที่เข้าไปลิบตายังไงก็ต้องดื่มหนักกันทั้งนั้นนั่นแหละเนอะ” สารินสรุปคำตอบให้ตัวเองเสร็จสรรพ “บาร์เทนเดอร์ที่นี่สุดยอดมากนะครับ ถึงจะเป็นเครื่องดื่มแบบเดียวกันแต่กลับทำให้รสชาติต่างจากที่อื่นลิบ”

“มันขึ้นอยู่กับส่วนผสมมากกว่า เพราะลิบตาคัดแต่วัตถุดิบ

คุณภาพดีเข้ามาทั้งนั้น”

“ก็จริงครับ ถึงราคาแพงกว่าก็ยอมจ่าย”

“เอาไว้ถ้าคุณจะไปอีกเมื่อไรก็บอก จะได้แจ้งให้ลงบัญชีของ
ผมเอาได้เลย”

“แล้วสองจะไปบอกใครล่ะครับ พนักงานไม่ได้หาว่าสองไม่แน่ ๆ
ว่ารู้จักกับเจ้าของอย่างคุณ”

มือหนายื่นออกมาตรงหน้าเขา ทำเอาคนถามถึงกับมองตอบ
ด้วยความไม่เข้าใจ

“มือถือของคุณ จะได้เอามารับที่เบอร์ของผมไว้”

แม้จะยังงง ๆ แต่สารินก็หยิบเอาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋า
กางเกงออกมาปลดล็อกแล้วส่งให้อีกฝ่ายอย่างว่าง่าย

อชิระใช้เวลาไม่นานก็ส่งเครื่องมือสื่อสารที่หน้าจอแสดง
หมายเลขของเจ้าตัวกลับมา แต่ด้วยความที่คนเจ็บเหลือมือข้างเดียว
ที่ใช้งานได้ จึงออกปากขอให้อีกฝ่ายเป็นคนพิมพ์ชื่อบันทึกเบอร์ให้
แทน

“จะให้พิมพ์ชื่อผมว่าอะไร”

“คุณอาร์ค”

สิ้นคำตอบ ดวงตาสีนิลก็เหลือบมามองสบคนตัวเล็ก

“สองเรียกชื่อเล่นคุณได้ใช่ไหม”

“ตามใจเถอะ ผมไม่ถือ”

“ครับ งั้นก็พิมพ์ไปว่าคุณอาร์คเลย” คนตัวเล็กย้ำคำยิ้ม ๆ เมื่อ
เห็นร่างสูงยอมทำตามโดยไม่ปริปากบ่น “ไว้วันไหนถ้าสองอยากดื่ม
เหล้าฟรีจะติดต่อไปนะครับ”

“นอกเหนือจากนั้นก็ติดต่อได้”

“ครับ?”

“ไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไร...คุณก็โทร. หาผมได้ตลอดนั่นแหละ”